

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ 21

Αρ. 40
319

1932

✓ Οι συγγραφείς των Μηνιαίων
των αν. άρθρων

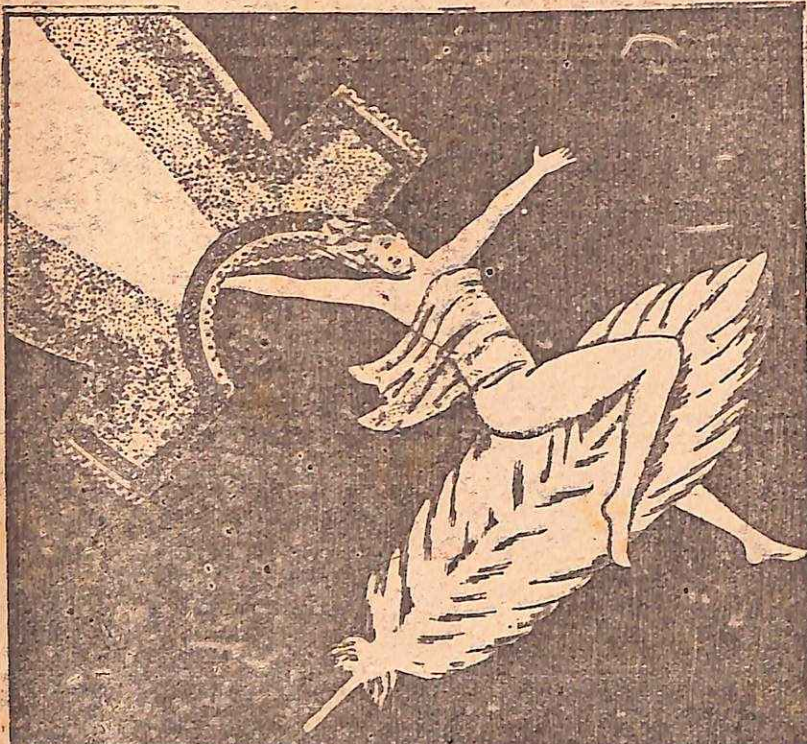

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΕΚΤΕΛΕΙ ΠΑΣΑΝ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ
ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ 41)40)ο μέχρι δραχμών 100.000

ΕΝΟΙΚΙΑΣΙΣ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΤΩΝ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΩΝ
42 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΕΥΛΥΓΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΕΛΑΦΡΑ ΣΑΝΦΤΕΡΟ

ΘΑ ΓΙΝΕΤΕ ΜΕ ΤΑ ΔΙΣΚΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ

ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

KISSINGCA

Πωλούνται εις τα φαρμακεία

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. ΤΖΟΥΡΟΣ-ΚΑΡΡΑΣ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ 9 - ΤΗΛΕΦ 23605

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ

Ο "ΦΟΙΝΙΞ"

Αποφεύγετε τα πολυδάπανα ταξείδια εις τας διαφόρους
ιαματικές πηγάς, προτιμώντες να λαμβάνετε ταυτα εις τὸ
ἐν Ἀθήναις Ὑδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ». ἸΩΝΟΣ 5,
παραπλεύρως δασέτρου Κετοπούλης. Τὰ ἱαματικά τεχνικά
Λουτρά τῶν διαφόρων Λουτροπόλεων ΑΙΔΗΨΟΥ-ΜΕΘΑ-
ΝΩΝ-ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ-ΥΠΑΤΗΣ, ἀναπληροῦν τελείως τὰ
ιαματικά λουτρά τῶν ὡς ἄνω ἀναφερομένων ἱαματικῶν
πυλῶν. Ἱατρικαὶ συμβουλαι δωρεάν. Τελεῖα ἀνακρίσεις
Ὁραὶ ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π.μ.—8 π.μ

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΡΕΜΑ ΕΛΕΝΑ

Ἀπαραίτητον καλλωπιστικὸν διὰ καθή-
κον. Διατηρεῖ τὴν δερματικὴν τοῦ
προσώπου. Καθαρίζει τὸ δερμα. Ἐξάλει-
φει τὰς σκιάς. Προφυλάσσει τὸ πρό-
σωπον ἀπὸ τὰς καιρῶν μεταβολάς.
Διὰ περισπούδαστον πληροφάνειαν, ἀπο-
κρίνεται εἰς τὸ φαρμακεῖον «Νικητὸς»

Μπορεῖτε νὰ ντύνησθε ὁμορφῶς
μὲ τὴν ἰδίαν ἐργασίαν τοῦ παρου-
σιάζουσι οἱ μεγάλοι εἰκοσι ῥαπτικῆς,
ἀλλὰ μὲ τιμὰς λογικὰς, ἐὰν ἀπευ-
θυνθῆτε εἰς τὸ ΑTELIER
ΧΡΥΣΑΥΓΗΣ ΑΝΤΑΛΙΔΟΥ
Ὁδὸς Βουλῆς 39.

Κάθε κομψή Κυρία δὲν πρέπει νὰ βια-
σθῇ νὰ ράψῃ τὰ φορέματά της. Ἄς ἐπι-
σκεφθῇ τὸν ΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ τῆς δι-
κλωματούχου μοδίστας

Δ^Δ02 ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 37α

Θα εὕρῃ ὅλα τὰ τελευταῖα μοντέλλα
τῆς θερινῆς σαιζὸν μὲ χάρι. Παριζιάνικο
γεῦστο καὶ τιμὰς λογικὰς.

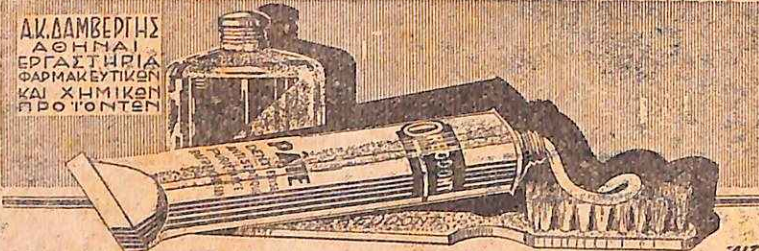
Γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι καὶ ἀπὸ
τὰς ἐπαρχίας ἐπὶ μέτρο

FLY-TRAP

ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΙΣ
ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ

Αρωματικὸν ἔντομοκτόνον
Ἐξολοθρεῖν: Μυῖρες, κοιλιοῦπια
κορεοὺς ψύλλους, κατοαριδὲς κτλ.
ΤΖΟΥΡΟΣ-ΚΑΡΡΑΣ & ΣΙΑ ΠΛΑΤ. ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ 9

Ὁδὸν ἡρατὶα δόντια, εὐχάριστο στο-
μα δίδει τὸ ΟREODONT
ἀκόμῃ καὶ εἰς τοὺς μαλπιιστάς

ΚΟΛΩΝΙΑ
ΜΙΧ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΓΛΟΥ

Ἀσυναγώνιστος καὶ πασίγνω-
στος. Μὲ πλούσιον ἀρώμα. Διεσέ-
δη καταπληκτικῶς. Κατέκτησεν
ἐλας τὰς τάξεις, λόγω τῆς ποι-
ότητός της.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ: Πλατεία Παλαῶν Δημο-
κρατικῶν, ὠκτῶς 103 καὶ 104.

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟΛΟ-
ΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ. ΣΠΗ-
ΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑψηλῆ τοῦ
Ὁφθαλμολογίας ἐν τῷ Παν/μῳ
Μεγάρδων 27, Ἀθῆναι. Τηλ. 1 68

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἱατρὸς δερματολόγος. Ἐπὶ δεκα-
εξαετίαν Ἑπιμελητὴς τῆς ἰδιαιτέ-
ρας Κλινικῆς τοῦ Καθηντοῦ κ.
Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται δόδες Κε-
φαλληνίας καὶ Τεγέας 1.
Ὁραὶ 8-11 π.μ. καὶ 4-7 π.μ.
Ἀριε τηλ. 80215

ΠΩΛΕΙΤΑΙ οἰκοπέδον 600 πε-
ρίπου πῆχων ἐπὶ τῆς οδοῦ Ἀγ.
Βαρβάρας 18 (Προφῆτης Ἡλίας
Παγκρατίου). Πληροφορίαι παρ.
τῷ Διευθυντῇ τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙ-
ΑΣ», Λέκκ 7.

Οἰκονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΧ. 200
> ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100
> ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ 6
> ΑΜΕΡΙΚΗΣ 6
> ΑΦΡΙΚΗΣ 30
> ΒΕΛΓΙΚ. ΚΟΓΚΟ 30

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Γ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ, 2 Ὀκτωβρίου 1932

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7

ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 21-419

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 602 w. 137 th Str (Apt. 41) New-York city.
Ἐν Αὐγύπτῳ δ κ. Χρ. Σαράφης 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie.
Ἐν Βελγικῇ Κογκό δ κ. Γ. Ἀντωνιάδης B.P. 445 Elisabethville Congo-Belge

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

Ἐν Ἀμερικῇ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

ATHENS NEWS AGENCY

308-310 WEST 58TH STREET NEW YORK, CITY

Ὅπου δέον ν' ἀπευθερῶνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

Πολλοὶ ἀναγινώσκουσι μὰς μὲς γράφουσι, ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ προμηθευθῶν τὰς ἐκδόσεις μὰς καὶ νὰ ἐγγράφωσιν συνδρομητὰ τοῦ περιοδικοῦ μὰς, ἀλλὰ δυσκολεύου-
ται εἰς τὴν ἐκδοσὶν ἐπιταγῶν. Γιά νὰ τοὺς διευκολύνουμε σχετικῶς, τοὺς πληροφοροῦμεν, ὅτι ἔχουμε τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν, φύλλον, βιβλίον, Ἡμερολόγιον,
κτλ. εἰς γραμματόσημα ἢ κινητὰ χαρτόσημα οἰσολήποτε τιμῆς.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙ

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΑΓΓΕΛΑΣ ΚΑΣΤΑΝΑΚΗ — ΒΑ-
ΛΙΑΔΗ: «Τὸ Πέρασμά μας».

Ἡ κ. Ἀγγέλα Καστανάκη—Βαλιάδη
δὲν εἶχε δημοσιεύσει ὡς τώρα, ὅσο ξέ-
ρω, παρὰ μόνον μερικὰς μελέτας γιὰ τὴ
σύγχρονη γαλλικὴ φιλοσοφικὴ κίνησι,
ποὺ φανέρωναν μὴ σκέψιν λαγαρῇ, με-
θοδικῇ, ἐνημερωμένῃ, καὶ ποὺ ἦσαν
γραμμένες σ' ἓνα ὕψος διάνοις καὶ
ζωντανό. Τὸ βιβλιάρκι ποὺ δημοσίευσε
τοῦτες τίς μέρες μὲ τὸν τόσο ἀπλὸ καὶ
ὁμορφὸ τίτλῳ «Τὸ Πέρασμά μας», μὰς
ἔσπευξε μὴ γυναικα ποὺ ὁ στοχα-
σμός της δὲν περιορίζεται μονάχα στὰ
καθαρὰ φιλοσοφικὰ προβλήματα, μὰ ἀ-
πλόγεται καὶ ἀγκυλιάζει θλο τὸν κύκλῳ
τῆς ζωῆς. Καὶ ἀκόμη, τὸ μικρὸ αὐτὸ
βιβλιάρκι μὰς ἀποκαλύπτει μὴ συγ-
γραφέα, ἡ ποὺ καπορθώνει τὸν στο-
χασμό της, τὸν βγαλμένο πάντα ἀπ'
τὴν προσωπικὴ πείρα της, νὰ τὸν ντύ-
νῃ μ' ἓνα ὕψος πικρὸ, ἐλλειπτικόν, δὲν
καὶ παλινδρό.

Τὸ «Πέρασμά μας» ἀποτελεῖται ἀπὸ
σκέψεις, σύντομες τὸ περισσότερο ἢ καὶ
κάτω ἀπλωμένες, πλὴν σὲ μερικὰ ἀπὸ
τὰ σπουδαιότερα ἀνθρώπινα προβλήμα-
τα: Τὴν ὑπεροχὴ τοῦ λογικοῦ, τὴ
μοναξιά, τὸν ἔρωτα, τὴ βιοπάλη, τὴ
νέα ἀγωγή τῶν παιδιῶν. Θὰ τίς ἀνά-
μαζα ἀποητικὰ πεζογραφήματα, ὅχι
μόνο γιὰ τὸν τόνο τοὺς συχνά εἶνε κα-
θαρὰ λιγυρῶς, μὰ καὶ γιὰ τὴν ἐξέ-
κλιξιν γύρω ἀπὸ τὸ «ἐγὼ» τῆς συγγρα-
φέως, ἀπὸ τὸ ἀτομὸ τῆς ξεκινοῦν καὶ
σ' αὐτὸ καταλήγουσιν.

Ἡ κ. Ἀγγέλα Βαλιάδη ἔχει ὅλα τὰ
τυπικά — τὰ κλινικά, τὰ ἐλεγα, γνω-
ρίσματα, τοῦ μεγαλειότερου μέρους τῶν
συγχρόνων διανοομένων: Εἶνε ποσι-
σιμένη ἀπὸ νηλισμὸ, σκεπτικισμὸ, ἀπὸ
ἀπαισιοδοξία γιὰ τὴν πορεία τοῦ πολι-
τισμοῦ μὰς καὶ γιὰ τὴ ζωὴ γενικά, ὅ-
πως ἔχει διαμορφωθεῖ. Χωρὶς νὰ εἶνε
φύδι φημισμένη ἢ μουσικιστὴς — νὰ
δείχνῃ τοὺς λόγους πὸς εἶνε — ἀνί-
στα, ὥστόσο, μὲς τοὺς τέσσερες τοί-
χους τῆς φιλοσοφίας τοῦ λογικοῦ, τοῦ δὴ
καὶ δὴ, κάνουν τέσσερα. Ἡ ἀγωνία
της, ἡ λαχτάρα της γιὰ τὸ σπῆσι
τῶν φρικτῶν αὐτῶν δεσμῶν, τῶν φρι-
κτοτέρων παρ' ἐξάλειψιν ὁ ἀνθρώπος
γιὰ τὴν ἰδίαν τὴν ταρανία, καὶ γιὰ

μὰ ἀπόδοσι πρὸς ἓνα κόσμον πέρα ἀπὸ
τὴ λογικὴ, ἓνα κόσμον ποὺ δὴν καὶ δὴ
θάπταναν νὰ κάνουν τέσσερα καὶ θύα-
ναν πέντε, εἶνε εὐλακρῆς καὶ δονεῖται
ἀπὸ ἓνα πραγματικὸ δραματικὸ τόνο:
«Καὶ κάποτε, γράφει ἡ κ. Βαλιάδη,
σὲ ὅρες νημερίας, σὰ βόσκουσι δὴ-
τελα ἐν τάξει μὲ τὰ αἰτιολογημένα καὶ
τὰ ξεμοναχισμένα δεδομένα καὶ τὰ
παρίσματα, σὺνδραται ξαφνικὰ καὶ ἡ
δικαιοσύνη νὰ ξεφανίσῃ» — βοή-
θεια». Δίχως τὴν παραμικρὴ ἀπειλὴ
κατὰστροφῆς. Οὔτε ἐξωστεινὰ, οὔτε
μὲσα σου».

Κόμω αἴτιο, μοναδικὸ ἴσως, τοῦ νη-
χικοῦ καὶ πνευματικοῦ μὰς ξεκαρδιώ-
ματος, εἶνε, κατὰ τὴν κ. Βαλιάδη, ἡ
παντοκρατορία τῆς λογικῆς, τοῦ «θετι-
κοῦ» ἐπιστημονικοῦ πνεύματος, τοῦ
σοφιστικοῦ καὶ ἀ-
λεξανδρινικοῦ, ποὺ τὸ
ἐξαορκίζει ὁ Νί-
τος, τοῦ ἀντιμουσι-
κοῦ: «Ἀπὸ καὶ βα-
στὰ τὸ πελάγιά
μὰς. Ἀπ' τὸν ἐγ-
κεφαλαιὸ ποὺ μὰς
ἀπομύθησε. Καὶ μὲ-
γαμε μονάχοι, μὲ
θεορίες, μὲ λίγη
ζοὴ καὶ περισσότε-
ρη λογικὴ».

Ὁ πολιτισμός μὰς
εἶνε ἰλιτισμός, ἀπο-
λύτως καὶ μόνον ποσοτικός. Τὸν χαλόν
δὲν τὸν ἀσθανόμαστε καὶ δὲν τὸν ἐξο-
με δὴσαν διάκρισι, σὰν τὸν μόνον δη-
λαδὴ πνευματικὸν χῶρο, ποὺν μπορεῖ
κάτωξ ἐλευθέρῳ ν' ἀνασπῇ ἡ ψυχὴ
μὰς, ἀλλὰ σὰν κατὰ ἐντέλῳ μετρημέ-
νῳ καὶ κατεστημένῳ, ὁποῖο σὰν τὴν ἐκ-
τασι. Ὁ Θεὸς μὰς ἔλειψε καὶ δὲν μὰς
ἀπέμεινε κανένα μεγάλῳ ἀσθημα ποὺ
νὰ μὰς ἀποσοφῇ. Ἡ ἐλευθερία μὰς
εἶνε ἀνόφελῃ καὶ κοίτη: «Τεῖχος
μὰς, λέγει ἡ κ. Βαλιάδη, ἓνα κενὸ, ἡ
ἐλευθερία. Ποὺ ὁ Θεὸς γιὰ νὰ τὴν πο-
ραστοῦμε, ποὺ τὰ παιδιὰ γιὰ νὰ τὴν
θυσιάσωμε; Δίχως παντογενὴ δα-
σὴ καὶ ἀντίς μοῖρα, συχνά, βαστοῦ-
με ἓνα ρολόι».

Κλεισμένοι μὲσα στὰ καὶκά μὰς,
μαρτυροῦμαστε σὲ μὴ φρικτὴ μόνωσι.
Οὔτε ὁ ἔρωτας δὲν μπορεῖ νὰ μὰς βγά-

λὴ ἀπὸ τὸν ἐαυτὸ μὰς καὶ νὰ μὰς κά-
νῃ νὰ ἐπικοινωνήσωμε, καὶ μὴ στιγ-
μὴ μὲ τὸν διπλὸν μὰς: «Καὶ καρτε-
ρεῖ, γράφει γιὰ τὴ γυναῖκα ἡ κ. Βα-
λιάδη, (μ' ἄλλο τόσο καὶ περισσότερο
θὰ μπορούσαμε νὰ ποῖμε καὶ γιὰ τὸν
ἄντρα), πάντ' ἀνέριον μοναξιά μὲσα
στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἀντρα». Ὁ ἔρωτας
γιὰ τὴ γυναῖκα εἶνε προσφορά, εὐλιγ-
γος προσφορά. Εἶνε ἀπειρὴ τόσο ἡ
προσφορά, «ποὺ καὶ τὴ σάρκα ὕστε-
ρα ἀπ' τὴ χαρὰ, θλιμμένα τὴν ξεσέ-
νει, καὶ ἐπὶ μὲσα τῆς σὰ μὴ πα-
νάχαλιν, σὰ μὴ ἀπέραντη μουσικὴ
τῆς ἐγκατάλειψιν».

Κανένας μὰς δὲν βόσκει ποτὲ τὸ
πλάσμα, μὲ τὸ ποῖον θὰ προσφωτοῖ-
οῦσε τὴν τέλεια, ἔλπειαν ἐννοσι, τὴν
ψυχικὴ καὶ σοσιατικὴ: «Ποῦ εἶνε, ποὺ
περιμένει ὁ ἀδελφός
μὸς; Μακρόν τὸν
χάνομαι. Δὲν θὰ
τὴν δῶ τὴν ψυχὴ
κοῦ: Ἐπὶ τὸν ἀσφαλτο, πάνω στὸ πε-
λάγιο, σὰ δικαιοσύνη τῆς μέρας
ἀπὸ πέρασε, καὶ τετράγωνο στήμα-
το, χαλαρμένα μὲ κινεῖται καὶ μὲσα
στὰ καθῶα τοὺς, ἀδέξια γραμμένες
λέξεις. Ἐχθονε ἀπομεινὴ ἐκεῖ ἀπ'
τὰ παιγνίδια τῶν παιδιῶν».

Κ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ

ΦΥΣΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΑ «ΦΩΤΟΒΟΛΑ»

Στὴ Βελγία καὶ στὴ Ἀγγλία,
ὅπου ὄχι ἀπολύτως περὶ τὸν ἀνθρώ-
πο, γινώσκω μὲ τὸ ὄνομα «Φωτοβόλα».
Τὰ ἐντομα αὐτὰ ἔχουσι στὴ ράχη καὶ
στὰ πτερὰ τοὺς μικροὺς στερογνύλλ-
σιγμάτα, τὰ ποῖα τὴν νύκτα ποσο-
ρίζουσι καὶ παροῦσιν ἓνα ἀκρὸν ἐν-
τονο φῶς. Οἱ ἰθαγενεῖς μεταχειρίζου-
ται τὰ «Φωτοβόλα» σὲ νύκτα, σὲ
καλὸς τοὺς, ὡς νύκτα μὲσα φωτι-
σμοῦ. Ὅταν μάλιστα τὰ κλεινοῦν σὲ
κλειδιά καὶ τὰ θέσωσιν ἐπὶ τὸν ἄν-
θρωπον, ἀπομεινὴ ἐκεῖ ἀπὸ τὴν
ἐξοχὴν τῆς νύκτα ἀκρὸν διαστρέφου-
σιν.

Ὅταν παθῶσιν ὅσοι τὰ ἐντομα
τὰ ἐξοχὴν τῆς νύκτα ἀκρὸν διαστρέφου-
σιν.

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΘΕΩΝΗΣ

Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΦΙΛΗΜΑΤΟΣ ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

(Τι λένε η Μαίρη Πικφορντ, η Μπεμπέ Ντάνιελς, η Μαϊν Μούρρη, η Μαίρη Μπρίαν, η Άνιτα Παϊντς, η Κάρμελ Μήρες, η Μάρλεν Ντρίτριχ, κτλ. κτλ.).

Η Κάρμελ Μήρες.

«Ένα ευρωπαϊκό κινηματογραφικό περιοδικό απήγγιλε πρό καιρού στις πιο φημισμένες βεντέτες της θόδνης του Βερολίνου, των Παρισίων, του Χόλυγουντ και του Λος Άντζελες, το ακόλουθο ερώτημα:

«Πώς πρέπει να παίζετε το ρόλο σας, όταν είσθε υποχρεωμένη από το σενάριο να δώσετε ή να δεχθείτε ένα φίλημα;».

Από τις διάφορες απαντήσεις που εστάλησαν στο περιοδικό αυτό, θα σας αναφέρουμε μερικώς, τις πιο χαρακτηριστικές. Ακούστε τις:

Η Μαίρη Πικφορντ πρώτη απάντησε ως εξής:

«Το φίλημα στον κινηματογράφο είναι μια πολύ μεγάλη τέχνη! Υπόχουν, βλέπετε, πολλών ειδών φίληματα: το μητρικό, το φίλημα του αδελφού προς την αδελφή, του φίλου προς την αγαπημένη του, του αρραβωνιαστικού προς την αρραβωνιαστική του, του συζύγου στη γυναίκα του, και πόσα άλλα που διαφέρουν το ένα από το άλλο.

Συνέστησα κάποτε στον σύζυγό μου (τον Ντούγκλας Φάραμπακ) να προσλάβω στο στούντιό μας έναν νέο με ωραίο παράστημα και ζωηρά χαρακτηριστικά, ο οποίος αποτελούσε τέλειον τύπο ήθοποιου για τρυφερούς ρόλους. Όταν όμως ο Ντούγκλας τον είδε, μου είπε:

«Δυστυχώς είναι αδύνατον να προσλάβω τον νέο που μου συνέστησες!»

Και γιατί; τον ρώτησα έκπληκτη.

Γιατί δεν ξέρει να φιλή; και δεν θα κατορθώσει ποτέ να φιλή; απάντησε, όπως πρέπει, έστω και αν από ένα φυσιολογικό φίλημά του εξαστράτα η ζωή του!

Τι νομίζετε πως είχα συμβεί;

Μπαλάντας στο

στούντιο ο προστατευόμενός μου ήθοποιός, συνάντησε απροσδόκητα μια γνωστή του καλλιτέχνη, την οποία είχε να ιδεί πολύ καιρό. Τη χαιρέτησε κι' ανταλλάξε μαζί της ένα φίλημα, μα τη φίλησε όπως θα φιλούσε ένας γυνίος τη γερόντισσα μητέρα του κι' όχι ένας φίλος τη φίλη του.

Ο άντρας μου, που κατά τύχη παρακολούθησε τη σκηνή αυτή, έμφορσε κιόλας τη γνώμη του.

Δυστυχώς υπάρχουν καλλιτέχνες που παίζουν ρόλους έραστών, και καλλιτέχνιδες με λιγωμένα μάτια και φλογερή καρδιά, που δεν ξέρουν να φιλήν!

Ας ακούσουμε τώρα τι λένε κι' η χαριτωμένη Μπεμπέ Ντάνιελς:

«Έχω τη γνώμη ότι, όπως για όλα τα σπόρτες, που πρέπει να ξέρει μια δίσταση καλλιτέχνης, χρειάζεται ειδική εκμάθηση, έτσι και για το φίλημα πρέπει να το σπουδάσει ιδιαίτε-

τως. Στην ιδιωτική μας ζωή μπορούμε να δώσουμε ένα φίλημα χωρίς να το προσέξουμε και τόσο. Στον κινηματογράφο όμως ένα άεργο φίλημα παίζει σπουδαίο ρόλο!

Οι ήθοποιοι που θ' ανταλλάζουν ένα φίλημα, είτε ως έρωμένοι, είτε ως συζυγοί, πρέπει κι' οι δυο να ξέρουν πολύ καλά την τέχνη του φίληματος. Γιατί, αν ο ήθοποιός έραστής δεν κατορθώσει να φιλήσει φυσιολογικά την εκλεκτή του, τότε κι' ο ρόλος της καλλιτέχνης εκμηδενίζεται, έστω κι' αν αυτή ξέρει να φιλήει περίφημα».

Η Μαϊν Μούρρη πάλι απάντησε ως εξής: στο ερώτημα του περιοδικού: «Θυμάμαι ακόμα το «Γαμήλιο ταξίδι», ένα φίλι στο οποίο έπαιξα ως

πρωταγωνίστρια. Πόσες προσπάθειες, αλήθεια, κατέβαλα τότε για να μάθω την τέχνη των διαφόρων φίλημάτων που ανέφερε το σενάριο!...

«Έπαιξα το ρόλο μιας πτωχής δακτυλογράφου που την ερωτεύεται παράφορα ο γυνίος του πολυκατομ- μωριούχου προϊσταμένου της. Ύστερ- α την παντρεύεται και κάνουν το γαμήλιο ταξίδι τους με τον «Τιτανικό» για την Εδώπη. Κατά τον διά- πλου του Ατλαντικού, ο «Τιτανικό» καταποντίζεται και σε μια στιγμή βρισκόμαστε με τον άντρα μου στη διάθεση των κυμάτων του Ωκεανού...

Πόσο διαφορετικά εινε τα φίλη- ματα σ' όλες τις σκηνές του έργου αυτού!...

«Αλλοίωτικά πρέπει να φιλή μια πτωχή δακτυλογράφος τον προϊστά- μένό της, αλλοίωτικά πρέπει να τον φιλή ως φίλη του, αλλοίωτικά, τέ- λους, ως γυναίκα του.

Τα φίληματα δέ των νεόπαν- των συζύγων τη στιγμή του φρι- χτού δυστυχήματος του υπερωκεία- νείου, τη στιγμή που πρόκειται να τους χωρίσει τόσο σκληρά ο θάνατος, χρειάζεται άφραστη τέχνη για ν' αποδοθούν φυσιολογικά».

Η Μαίρη Μπρίαν απάντησε ως εξής:

«Προτού γίνει καλλιτέχνης της θόδνης, όταν ήμουν μικρούλα ακόμη, δι- σες φορές πήγαινα στον κινηματο- γράφο κι' έβλεπα σε διάφορα φίλι- τούς ήθοποιους να φιλιούνται, δηλα- δα όλο το έργο, αν τύχαινε να ιδώ άν- δρες ή γυναίκες ήθοποιούς που δεν φιλιούνταν φυσιολογικά!

Γι' αυτό, όταν έγινα καλλιτέ- χνης του κινηματογράφου και ήμουν υποχρεωμένη να παίζω ρόλους με...

φίληματα, κατέβαλα πάντοτε μεγάλη προσπάθεια για να μάθω την τέχνη να φιλάω καλά. Δύσκολη τέχνη, άλλ' απαραίτητη σε κάθε καλλιτέχνη- δα που θέλει να διεκδική τον τίτλο του κινηματογραφικού αστέρος!...

Η Άνιτα Παϊντς, η χαριτωμένη Αμερικανής βεντέτα, απάντησε στο ά- νωτέρω ερώτημα, έχοντας υπ' όψη τό- σο την καλλιτεχνική της πείρα, όσο και τη σύγχρονη, αφού εινε παντρε- μένη. Ίδου τι λέει:

«Πολλές φορές παρετήρησα ότι ο άντρας μου δεν μ' έφιλησε ποτέ δυο φορές την ίδια ημέρα κατά τον ίδιο τόπο! Κι' αυτό το βέβαιον έντελώς φυσικό. Διαφορετικό εινε το φίλι που μου δίνει όταν επιστρέφει σπίτι μας ευχαριστημένος από την καθημερινή του εργασία και πολύ διαφορετικό ό- ταν τύχει να επιστρέψει μελαγχολικός και στενοχωρημένος.

Γι' αυτό δέ καλλιτέχνης που θέ- λει να γίνει ειδικός στο φίλημα, πρέ- πει να προσέχει πολύ τους άλλους ό- ταν φιλιούνται».

Η Κάρμελ Μήρες πάλι απάντησε ως εξής:

«Όταν για πρώτη φορά σιό φίλι- «Η πτωχή άνθρωπός», ο ρόλος της οποίας είχε ανατεθεί σ' εμένα, έ- πρεπε να φιλήσω ένα νεαρό Παρισι- νό δανδή που μου εξομολογείται τον έρωτά του και θέλει να με κάνει γυ- ναίκα του, άνοιξη να δεχτώ το ρόλο αυτό. Και ξέρετε γιατί; Γιατί το ρόλο του δανδή εκείνου έπαιξε ο Ραμόν Νοβάρο, ένας τόσο διακεκρι- μένος καλλιτέχνης. Όταν δέ με ρώ- τησε ο σκηνοθέτης, γιατί άνοιχον να υποδυθώ τον ρόλο της πτωχής άνθρωπός, του απάντησα:

Γιατί αισθάνομαι ότι ποτέ δεν θα μπορούσα να γί- νω γυναίκα του Νοβάρο. Πώς θα μπορούσα λοιπόν να τον φιλήσω φυσιολογικά;

Τα φίληματα στον κινηματογράφο πετυχαί- νουν, όταν ανταλλάσσου- νται από καλλιτέχνες που γνωρίζονται από πολύ καιρό και που συνδέον- ται φιλικά...».

Η περίφημη Μάρλεν Ντρίτριχ απάντησε ως εξής:

Δεν πρέπει να λη- σιασμε ότι, αν οι θεα- ται των κινηματογρά- φων εινε κάποτε αναρ- μόδιοι ν' αποφανθούν για μερικά τεχνικά ζη- τήματα, εινε τούναντιον άνομοδιώτατοι για όσα ά- φορούν τις συνήθειες εκ- δηλώσεις της ζωής.

Μια από τις εκδη- λώσεις αυτές εινε και το φίλημα.

Σ' αυτό το ζήτημο ή νεαρά κόρη της πλα- τείας, ή κομψή κυρία των θεωρείων, ο νεαρός

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΠΟΥΛΗΣΕ ΤΗΝ ΦΥΧΗ ΤΟΥ ΣΤΟ ΔΙΑΒΟΛΟ

ΤΟΥ ΜΟΝΚ Ο. ΛΕΥΙΣ

Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Κουράστηκες, Άγνη μου; τη ρώ- τησε με τρυφερότητα.

—Όχι, αγαπητέ μου Ραϋμόνδε, το άπάντησε εκείνη. Μά διψώ τρο- μερά.

Τότε ο νέος ευγενής, απευθυνόμε- νος προς τους ξυλοκόπους: οι όποιοι τούς κύτταζαν με σεβασμό, είπε:

—Ρεζίε, καλοί μου άνθρωποι, θα είχατε την καλωσύνη να φέρετε λίγο νερό για την κυρία;

Οι χωρικοί υποκλίθηκαν κι' έτρε- ξαν να εκτελέσουν την παράκλησή του.

Κι' έπειτα από μερικές στιγμές έ- φερναν μια ξύλινη κανάτα γεμάτη δροσερό νερό, την οποία προσέφεραν στους ξένους. Ο νέος ευγενής: τούς ευχαρίστησε και έδωσε στην ωραία συντροφισσά του για να πιή, ενώ οι χωρικοί είχαν σταθεί παράμερα και την κύτταζαν με θαυμασμό.

Μά ποτέ ήσαν αυτοί οι ξένοι, που για πρώτη φορά φαινότανταν στα μέσα εκείνης. Ήσαν άγνωστοι βέβαια στους ξυλοκόπους, μα στον άγνωστο της μας εινε πολύ γνωστός.

Ήσαν, άπολύτως, ο νεαρός Άρ- χων μαρκήσιος Ραϋμόνδος ντε Λας Σιστένα κι' η ωραία κι' εύτυχισμένη πειχ σύζυγός του Άγνη. Βρισκόντου- νταν τώρα στο μέρος αυτό της Άνδα- λουζίας, γιατί κάποιος πλούσιος θεός του Ραϋμόνδου, στον όποιο ά- νηκε όλη αυτή ή περιφέρεια, είχε πεθάνει και τού είχε αφήσει τα κτή- ματά του κι' έναν μεγαλοπρεπή με-σαιωνικό πύργο που βρισκόταν σ' ά- πόστασι πέντε χιλιομέτρων από εκεί. Είχαν φτάσει πρό δυο ήμερών κι' έ-

σπουδάστης ή υπάλληλος που ξεί με το παρόν κι' ο γρηναίος κύριος που ξεί με τις αναμνήσεις του, μπορούν με ήλο τους το δικιο να επικρίνουν τον καλλιτέχνη ή την καλλιτέχνη, ό- ταν τούς βλέπουν στην όδόν να φι- λιούνται άσχημα».

Η τρισεκατοντή Λίλιαν Χάρβεϊ απάντησε, τέλος, ως εξής:

«Πολλές φορές οι άναγνωσταί σας θα παρετήρησαν σε μια ταινία ότι δι- νεται ένα φίλημα έντελώς άπαίσιατο προς την κατάσταση. Έπισης πολλές φορές οι θεαταί θα γέλασαν με το φινάλε μιας πράξεως, στο όποιο οι δυο ήρωες τού έργον έναγκαλίζονται με περιπάθεια.

Τό γίλιό αυτό όφείλεται στο ότι το φίλημα εκείνο αποτελούσε μια ά- ποτυχία! Οι ήθοποιοί δεν είχαν έμ- βαθύνει άρκετα στην ψυχολογία τού ρόλου των.

Τό φίλημα στον κινηματογράφο εινε μεγάλη τέχνη, ή όποια δυστυχώς δεν διδάσκεται σε καμμία Καλλιτε- χνική Σχολή, όπως όλα τ' άλλα...».

Καναν την ημέρα εκείνη, για πρώτη φορά, την επίθεωρησι των κτημάτων τους.

Μόλις οι άγαθοί ξυλοκόποι έμαθαν πως βρισκόντουσαν υποδ στον και- νουργιο άρχοντα τού τόπου, αφού τόν προσκύνησαν με όλο τó σεβασμό με τόν όποιο όφειρετο εκείνη την εποχή στην Ίσπανία ο λαός προς τούς με- γιστάνες του, θεώρησαν καλήχον τους να τού αναφέρουν ότι τó ίδιο προδ εί- χαν βρει στην όρη τού χειμάρρου ένα μοναχό βαρύντα τραυματισμένο, έτοιμοθάνατο σχεδόν, τόν όποιο είχαν μεταφέρει στην καλύβα τους και τόν ρώτησαν τι έπρεπε να κάνουν για να τόν σώσουν.

Τότε ο Ραϋμόνδος, χωρίς να υπο- φιάζεται τίποτε, τούς συνέστησε να πάρ ή ένας άπ' αυτούς ως τόν πόρνο υ' ένα σημείωμα του για να φέρη, από εκεί τó γιατρό της οικογενείας του.

Συγχρόνως όμως ένας άπ' τούς ευ- γενείς της ακολουθίας του: ή όποιος παρακολουθούσε τη συζήτηση, είπε:

—Μπορώ έντομεταδ να παρουσι- θώ έχω τόν τραυματία. Εσχών, ά- γαπητέ μου Ραϋμόνδε, ότι στο Πα- νεπιστήμιο της Σαλαγκόσας πούδα- χαι ιατροκή!...

—Ναι, ναι, φίλε μου Ραϋμόνδε, έχεις δίκιο, απάντησε ο Ραϋμόνδος. Τό ξέχασα πράγματι πως είσαι για- τρός. Πώς λοιπόν να ιδώμε τόν πλη- γωμένο καλόγερο, αν κι' κισθάνομαι προς τούς μοναχούς μια άκατανίκητη αντίπαθειά... Πόσες δυστυχίες, αλή- θεια, μής έκανε να υποφέρουμε ένας άπ' αυτούς.

Και, λέγοντας τα λόγια αυτά, κύ- ταξε την Άγνη στα μάτια.

Εκείνη όμως γαυγέλασε μελαγχό- λικά και τού απάντησε:

—Ας υή τά θυμάστε πειά κυ- τά, Ραϋμόνδε... Ένε κακός έρίπτης που περάσε...

Και προσόρησαν όλοι μαζί προς την καλύβα...

Όταν μπήκαν μέσα και βρέθηκαν μπρός στο φτωχικό κρεβάτι, όπου κοιτόταν ο άνισήθης Άμβρόσιος, δέν τόν άναγνώρισαν. Ούτε υποψιά- στηκαν καν πως ή άποσκελετωμένος εκείνος άνθρωπος που τó πρόσωπο δέν είχε πειά καμμία έκφραση ήταν ή ό- ρατος Άμβρόσιος που ή παρουσία του μόνον έφτανε για να συναρπάσθ τα πλήθη.

Οι ευγενείς ξένοι τόν κύτταζαν με συμπόνια κι' έδομάστηκαν ν' άποσω- ρήσουν, όταν έβλεπαν ή πληγωμένος ά-

νοίσε τα μάτια του. Στην αρχή, κάρωσε τó άπλανές βλέμμα του στην όροφή της καλύ- βας, μα έκαρνα μια έκφρασι τρώμου ζωγραφίστηκε σ' αυτό, καθώς έπασε έκαρνα έπάνω στην Άγνη.

Μια άκατανίκητη ταραχή τόν έκυ- ρίευσ, άπλωσε τα χέρια του άποστά- σαν να ήθελε ν' άπομακρύνη κάποια τρομερή όπτασία και φώναξε με ρωνή πανικέ:

—Θεέ μου!... Θεέ μου!... Άυπήσου με!... Άυπήσου με και υή μου στέλ- νει τά φαντάσματα των θυμάτων μου!... «Ω! εινε ή δόνα Άγνη!... Τήν άναγνώριζω... «Ω! έάρθον τώρα και τά φαντάσματα της Έλδίας και της Έλτωνίας!... Άυτήρου με, Θεέ μου! «Ο δόν Ραϋμόνδος κι' ή δόνα Άγνη είχαν άπομείνει κατάπληκτοι, μπρός στην άποκάλυψι αυτή.

—Ο Άμβρόσιος! φθόβισαν τέλος. Οι άλλοι σύντροφοί τους, οι όποιοι ήζεραν επίσης όλη την ιστορία τού τρώμετου μοναχού, τόν κύτταζαν κι' αυτοί κατάπληκτοι.

Μά πως βρέθηκε έδώ σ' αυτή την κατάσταση; έπε κάποιος άπ' αυ- τούς.

—Αυτό προσπαθώ να εξηγήσω κι' ένώ, απάντησε ο Ραϋμόνδος, Ήσαν φυλακισμένος στο δεσμοφύριο της Έ- τας Έξετασέως στη Μαδρίτη κι' έξα- φανίστηκε άποστηνείωδός. Πολλοί μά- λιστα είπαν ότι τόν άρπάξε ο Σατα- νάς, στον όποιο είχε πουλήσει την ψυ- χή του... Δεν ξέρω τι να υποθέσω...

Έντομεταδ ή Άμβρόσιος εξακο- λουθούσε να υήν έχη καμμία συνεί- σθηση της πραγματικότητας. Είχε πάντα κερραμένο τó βλέμμα του με τóπο προς την Άγνη κι' έπαναλάμ- θανε διαρκώς σαν να παραληρούσε:

—Θεέ μου!... Θεέ μου!... Εινε ή Άγνη!... «Ω! πόσο ακάτρες φέδωχα άπέναντί της, έχω ή μεγαλειέτας έν- κληματίς! τών αίώνων για ένα άση- μαντο νεανικό σφάλμα της!... «Ω Θεέ μου! Θεέ μου!... πόλο δίκαιο με τιμωρείς και μου στέλνεις τó φινά- σμά της να μ' έδικηθή!...

Μά έκαρνα τó βλέμμα τού έγινε καθαρότερο κι' έξακολούθησε: —Μά έχω... «Όχι!... Δεν εινε τó φαντάσμα της!... Εινε ή ίδια ή Ά- γνη ζωτακή!... «Ω! ή μεγαλόψυχη γυναίκα που ζήτησε και πέτυχε γάμο, για μένα τόν άπαιστο όθμιά της... Και προσελώνοντας τó βλέμμα του έκπευτικά προς τη νέα, έπρόσθεσε:

—Ο Θεός άνταμείψει τούς άγα- θούς, όποις τιμωρεί τούς κακούς. Εινε τώρα εύτυχισμένη κοντά στον άγιο σύζυγό της κι' ή σύρανος τούς έχει έξασφαλίσει την εύτυχία και την έμ- άσφαλεια εις τούς αίώνες των αιώ- νων... (Ακολουθεί)

Ο ΠΟΝΟΔΟΝΤΟΣ

A decorative floral border featuring stylized flowers and leaves. The design is symmetrical and repeats across the width of the page. It includes large, five-petaled flowers with central details, smaller buds, and clusters of small, round berries or fruits. The leaves are dark and pointed. The entire border is rendered in a dark ink on a light, textured background.

ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΡΟΟΔΟΥ

ΟΤΑΝ Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΑΝΟΙΓΕΙ ΝΕΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ...

Η θαυματουργή θεραπευτική του Παρκελίου. Η...αντιχριστιανική θεωρία του Χάρβεϊ. Ο Μέσμερ και η περίφημη θεωρία του. Πώς θεωρήθη ως κουνεργός του Διαβόλου. Πώς αποτραβήχθηκε απ' τον κόσμο. Ένας ευεργέτης της ανθρωπότητας που κλείνεται ως τρελλός στο φρενοκομείο. Ο τραγικός θάνατος του Σέμιελβαϊς. Ο «πατήρ της αντισηψίας» κι η αντιδράσεις των επιστημόνων. κτλ.

Έχασαν και τη ζωή τους ακόμη, στην προσπάθειά τους για να επιβάλουν τις ιδέες τους. Και μέσα σ' αυτούς τους ήρωες, πάμπολλοι ήταν οι γιατροί.

Με μεγάλη θυσία μάχονταν οι Γιατροί να εφαρμόσουν κάθε νέα θεωρία και κάθε νέα μέθοδο. Σε κάθε της βήμα σκόναζε σε δυσχέρειες και σε αντιδράσεις.

Ο μεγαλύτερος γιατρός του Μεσαίωνα, ο περίφημος Παρκελίου, ο οποίος πέθανε κατά το 1541, καταδιώχτηκε άγρια μέχρι της τελευταίας του στιγμής από τους συναδέλφους του και, παρ' όλες τις θαυματουργές θεραπείες που, δεν άναγνιστήκε ότι μόνο από τους συγχρόνους του, αλλά και από τους μετά διαδοχικά και πλέον χρόνια μεταγενεστέρους του.

Τα ίδια πάνω-κάτω υπέστη από τους συγχρόνους του κι ένας άλλος μέγας γιατρός, ο Άγγλος Ουίλλιαμ Χάρβεϊ, ο οποίος ανακάλυψε τον τρόπο της κυκλοφορίας του αίματος, και ο οποίος έδωσε πρώτος τη θεωρία της εξέλιξης και υποστήριξε ότι όλα ανεξαιρέτως τα ζωντανά πλάσματα εξέλιχον από ένα αυγό, ανεξαρτήτως αν είναι πουλιά, τετράποδα ή ψάρια. Όλες αυτές η νέες και... αντιχριστιανικές, κατά την αντίληψη της εποχής του, θεωρίες του Χάρβεϊ, προκάλεσαν θύελλα εξεγέρσεως εναντίον του και εν μέρους των συναδέλφων του και εν μέρους των σοφών καθηγητών του Πανεπιστημίου. Εγγλέζους δέ τη ζωή του μόνο χωρίς στην προσωπική προσπάθειά του βασιλέως Καρόλου του Α' της Αγγλίας, του οποίου ήταν ιδιαίτερος γιατρός. Αλλοιώς, ο δυστυχισμένος επιστήμονας θα καίγονταν ως αθεϊστικός.

Μολταύτα, η ζωή του διέκρινε ακατάβλητα εξ αιτίας της πάλης που συνάντησε η ιδέα του και της ελθούσης των συναδέλφων του.

ΠΟΙΟΣ έτόλμησε ν' ανοίξει ένα νέο δρόμο σε μια επιστήμη, να καταρρίψει τις παλιές προλήψεις, να κάνει μια νέα ανακάλυψη, να νάνητος πάντοτε αντίδικα σε μερικούς των εχθρών της προόδου και των ανθρωπίνων, στους οποίους δεν συνέφερε η ανακάλυψή του. Αμετέπητα είναι για δέν μπορούσαν να τις εξηγήσουν με τις επιστημονικές αντιλήψεις που επικρατούσαν κατά την εποχή εκείνη.

Η πολυμηχανική εναντίον του Μέσμερ ήταν τόσο επίμονη, ώστε, κατά το 1778, ο άτυχος επιστήμονας, μη υποφέροντας πια να μείνει στην πατρίδα του, αναγκάστηκε να εγκαταλείψει το νοσοκομείο που είχε ιδρύσει ο ίδιος, και να μετακομίσει στο Παρίσι. Εκεί στην αρχή είχε περιστείλει την τέχνη και έγινε αμέσως της μόδας. Όλοι οι κύριοι και η κυρίες της αριστοκρατίας έρχονταν να ιδούν τον θαυματουργό Βεννέζο γιατρό που επέτύγχανε τόσα υπερφυσικά πράγματα. Η Ακαδημία όμως των Επιστημών δεν θέλησε ν' αναγνωρίσει τις μεγάλες του επιτυχίες και τον εξοργισμένη ως απάτησαν και τον κατόπιν. Έτσι ο άτυχος και παραγνωρισμένος Μέσμερ αναγκάστηκε να φύγει από το Παρίσι και απόφασκε να πύει να τελειώσει τις ημέρες του μακριά από την πολιτισμένη κι απ' τη μαθηρία των ανθρώπων, στο Μέσμερμπεργκ της Γερμανίας, όπου και πέθανε άγνωστος και πενιμένος.

Ό περιφημος γιατρός του Μεσαίωνα Παρκελίου. Η Ακαδημία όμως των Επιστημών δεν θέλησε ν' αναγνωρίσει τις μεγάλες του επιτυχίες και τον εξοργισμένη ως απάτησαν και τον κατόπιν. Έτσι ο άτυχος και παραγνωρισμένος Μέσμερ αναγκάστηκε να φύγει από το Παρίσι και απόφασκε να πύει να τελειώσει τις ημέρες του μακριά από την πολιτισμένη κι απ' τη μαθηρία των ανθρώπων, στο Μέσμερμπεργκ της Γερμανίας, όπου και πέθανε άγνωστος και πενιμένος.

Θραυκώτερη ακόμη ήταν η περίπτωση του Βεννέζου γιατρού Ιγνατίου Σέμιελβαϊς, ο οποίος υπήρξε ένας από τους μεγαλύτερους ευεργέτες της ανθρωπότητας. Ο Σέμιελβαϊς απέκλυσε ότι ο έπιλόχιος πυρετός είναι κολλητική κι έβωσε μ' αυτή την ανακάλυψη και τον αμέτοχο χιλιάδες νέων γυναικών. Όλοι όμως οι σύγχρονοί του ματευτήρες, στους οποίους δεν συνέφερε η ανακάλυψή αυτή, γιατί αν τυχόν να έχουν μια ίσχυρ με έπιλόχιο, δεν έπρεπε να αναλάβουν άλλων τοκετό, ούτε να επισκευθόν άλλες λεχώνες, εξαιρέτως τον τόπο και έκαναν τέτοια άγρια πολυμηχανική εναντίον του Σέμιελβαϊς, χαρακτηρίζοντάς τον ως επικίνδυνο τρελλό, ώστε έγιναν άφορημα κλειστή ο μέγας αυτός επιστήμονας σε φρενοκομείο, όπου και πέθανε νεώτατος, μόλις 48 ετών, το 1868.

Επίσης και ο Ροβέρτος Μάγιερ, ο οποίος ανακάλυψε τη θεωρία περί διατήρησης της ενέργειας, λίγο έλειψε να πάθει το ίδιο. Κι' αυτόν τον είχαν κλείσει σε φρενοκομείο, αλλά ο δυστυχής επιστήμονας προτιμούσε την ελευθερία του από τις περιουσίες και τις φροντίδες των φρενοκόλων συναδέλφων του. Επειδή δέ δεν μπορούσε να ηλιθιώσει μ' άλλον τρόπο, αποφάσισε και πήδησε από το παράθυρο του φρενοκομείου. Και να μὲν έσπασε τότε το ένα του πόδι, πάντως όμως κατάφερε ν' ανακτήσει την ελευθερία του και ν' άρρασιωθή στις επιστημονικές του μελέτες.

Καθώς λοιπόν τελείωνε την ανακάλυψή του, ο οποίος έπαινον κατέληξε κατά το 1879 όλον τον κόσμο με τις υπνωτιστικές επιτυχίες του, μόνον τότε έδέχθηκαν οι κύριοι προφύλακες να έξετάσουν κάτω σοβαρότερα το ζήτημα και να δηλοήσουν ότι ο υπνωτισμός δεν έχει καμιά σχέση με τη μαγεία. Και πάλι όμως, μέχρι που όλίγον ακόμα έτών, υπήρχαν άνθρωποι που διεκρίνυνται ότι οι υπνωτισμοί είναι απλοί απάτες, ο δέ διάσημος καθηγητής Βίχχολν ως το τέλος της ζωής του δεν ένοιούσε με κανένα τρόπο να παραδεχθή τον υπνωτισμό.

Ό διάσημος Άγγλος επιστήμονας λόρδος Λίστερ, ο οποίος έπαινον κατέληξε κατά το 1879 όλον τον κόσμο με τις υπνωτιστικές επιτυχίες του, μόνον τότε έδέχθηκαν οι κύριοι προφύλακες να έξετάσουν κάτω σοβαρότερα το ζήτημα και να δηλοήσουν ότι ο υπνωτισμός δεν έχει καμιά σχέση με τη μαγεία. Και πάλι όμως, μέχρι που όλίγον ακόμα έτών, υπήρχαν άνθρωποι που διεκρίνυνται ότι οι υπνωτισμοί είναι απλοί απάτες, ο δέ διάσημος καθηγητής Βίχχολν ως το τέλος της ζωής του δεν ένοιούσε με κανένα τρόπο να παραδεχθή τον υπνωτισμό.

Και όμως, ούτε κι' αυτόν τον άνεγνώρισαν οι σύγχρονοί του και ίδιους οι συνάδελφοί του. Στην ίδια την πατρίδα του βρήκε τη μεγαλύτερη αντίδραση. Και όμως το σύστημα του έκανε πραγματικά θαύματα. Αλλά η νέα θεωρία ήταν πολύ αντιπαραληπτική, γιατί έδωσε τους γιατρούς σε πολλούς υπελάδες. Τους ανάγκασε ν' απολυμάνουν τα χέρια τους και τα εργαλεία τους, να διατηρούν καθαρό το τραύμα, κτλ.

Τα ίδια και περισσότερο τραβήξε ο πόρ έσκισαν έτών άποθανών Ιταλός γιατρός Λομπρόζο, όταν άνεκόνωσε ότι η σεξάγρια, μια άρρώστια που ήταν τότε ένδημη στην Ιταλία και την έμεινε από το ένα ως το άλλο άκρον, ώφειλετο σε δηλητηρίαση από χαλασμένο αρρόστω. Η άνακάλυψή αυτή του Λομπρόζο προκάλεσε θύελλα άγανακτήσεως. Οι άραβοιστοπαρωγοί και οι έμμετροι δημαγωγών άρχισαν να φωνάζουν πως ο Λομπρόζο ήταν πληρωμένος κι' αυτά τ' έλεγε για να τους καταστρέψει. Είχαν κινήσει εναντίον του τον τύπο, ένα μεγάλο μέρος του λαού και έτσι αυτοί δεν σόπασαν, παρ' όταν συνήλθε μια μεγάλη επιτροπή από ειδικούς, η οποία έήτησε το ζήτημα και άπεφάνθη υπέρ της άπόψεως του Λομπρόζο.

Κι' ως αναφέρουμε τελευταίο ένα παράδειγμα από τη σύγχρονή μας εποχή. Ο μεγαλύτερος γιατρός Κάρολος Λουδοβίκος Σλάιχ, ο οποίος ανακάλυψε την τοπική άνασθησία, συνάντησε άφάνταστη αντίδραση, όταν θέλησε να υποστηρίξει τη θεωρία του. Με μια διάλεια μαγειρικού αλάτος, μέσα στην οποία έλεγε προσέβαλε έλοιχιστη κοκαίνια άνασθητικού άπολύτως το έχειριζόμενο μέρος και μπορούσε να ένεργη κάθε είδους έχειριζόμενες στην κοιλία και στα άκρα, να κάνει ακόμη και άκρωτισμούς, χωρίς να αισθάνεται ο έχειριζόμενος ούτε τον έλάχιστο πόνο. Η τελείως νέα αυτή μέθοδος εφαρμόστηκε από τον Σλάιχ με επιτυχία σε χιλιάδες περιπτώσεις και στο τέλος ο διάσημος χειρουργός άποφάσισε ν' άνακάλυψη την άνακάλυψή του στο παγκοσμιο συνέδριο που συνήλθε κατά τον Άπριλιο του 1892 και στο οποίο έλαβαν μέρος πάνω από δέκα χιλιάδες χειρουργοί.

Καθώς λοιπόν τελείωνε την ανακάλυψή του, ο οποίος έπαινον κατέληξε κατά το 1879 όλον τον κόσμο με τις υπνωτιστικές επιτυχίες του, μόνον τότε έδέχθηκαν οι κύριοι προφύλακες να έξετάσουν κάτω σοβαρότερα το ζήτημα και να δηλοήσουν ότι ο υπνωτισμός δεν έχει καμιά σχέση με τη μαγεία. Και πάλι όμως, μέχρι που όλίγον ακόμα έτών, υπήρχαν άνθρωποι που διεκρίνυνται ότι οι υπνωτισμοί είναι απλοί απάτες, ο δέ διάσημος καθηγητής Βίχχολν ως το τέλος της ζωής του δεν ένοιούσε με κανένα τρόπο να παραδεχθή τον υπνωτισμό.

κοίνοσί μου, γράφει ο Σλάιχ, στ' Α. Λουινγκονέματς του, γύρισε προς το άκρωτισμό και έλεα:

— Και τώρα, κύριοι μου, έχοντας το άβλαβές αυτό μέσον στα χέρια μου, βρισκω ότι για ιδεολογικούς, ήθικους και ποινικούς λόγους, άπα γορευτά άπολύτως να μεταβιβάται κανείς την πλήρη νάρκωση, εκτός από τις περιπτώσεις στις οποίες επιβάλλεται.

Μόλις όμως άκούστηκαν τ' α λόγια μου αυτά, σηκώθηκε μια τέτοια θύελλα διαμαρτυρίας από μέρους του κοινού, ώστε άπέμεινα τελείως άναυδος, κιντώντας έκπληκτος μπροστά μου. Ο πρόεδρος χτύπησε άδιάκοπα το κουδούνι. Όταν τέλος ο θύροδος ήσυχασε κάπως, έγυρσε προς το άκρωτισμό και έλεε:

— Κύριοι συνάδελφοι. Όταν μάς πετάνονται κατά πρόσωπον τέτοια λόγια, σαν κι' αυτά που μάς έλεπε ο προλάλης, μπορούμε να παραθεύσει την άρχη του συνεδρίου, η οποία επιβάλλει να μη γίνεται καμιά συζήτηση επί των λεγομένων. Δοιπόν, έχει πεισθεί κανείς από σάς για την άλήθεια αυτών που έλέχθησαν; Όποιος έχει πεισθεί γι' αυτό, παρακαλείται να σηκώσει το χέρι του.

— Δοιπόν, το πιστεύετε; Κανείς δεν βρέθηκε να σηκώσει το χέρι του!...

Αυτά γράφει ο Σλάιχ στ' Α. Λουινγκονέματς του. Έκείνο που δεν γράφει, είναι ότι κι' αυτοί οι βοηθοί του άκόμα, οι γιατροί που έργαζόντουσαν στην Κλινική του και παρέστησαν άκρωτιστές των έπιτυχιών της άνακάλυψής μεθόδου του, είχαν την άνανδρία να τον άποστηθούν.

Η μεγαλοφυής ανακάλυψή του έμεινε τελείως άγνωστη και άγνωμένη από την επιστήμη και η άνθρωπότης άπορήθηκε επί δεκαπέντε και πλέον χρόνια τις έυεργεσίες της.

Κι' ως τελειώνουμε με τ' α λόγια του ίδιου του Σλάιχ: «Κάθε πρόοδος στην έατρική, χρειάζεται να παλαίση επί δεκαπέντε χρόνια για να επιβληθή. Όποια επιβάλλεται νωρίτερα, δεν είναι πραγματική πρόοδος».

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΙΕ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Ο ήπηρετής. — Κύριε, ήλθε η κυρία μητέρα της κυρίας σας.

Ο κύριος. — Η μητέρα της κυρίας μου;

Ο ήπηρετής. — Ναι!

Ο κύριος. — Και δεν μπορείς να πής: «Κύριε, ήλθε η πεθερά σας»;

Ο ήπηρετής. — Ω! δεν ήθελα να σας τρομάξω.

— Πού εινε η ήπηρετρια;

— Στο δωμάτιο της κυρίας. Της διεφάνη το παλλιά.

— Και η κυρία... εινε κι' ατή μέρα;

Ο ξενοδόχος. (προς τον άπερζόμενο πελάτη του). — Έλλπω, κύριε, ότι θα συστήσετε το ξενοδοχείο μου και σε άλλους.

Ο σελάτης. — Αν τύχει ευκαιρία, εθαριστός. Αλλά για την ώρα δεν έχω κανένα... θανάσιμο έχθρο!...

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο σκοπός του Δ ημαρχείου και η άδεια του Συμβούλου. Πώς την έπαθε ο ίδιος ο Συμβούλος Ράντι. Ο Ναπολέων και οι έμπρηστοι των δασών. Μία χαρακτηριστική αυτοκρατορική διαταγή. Ο Κεφαλλονίτης κι' ο Άγιος Φαυούριος. Το τσιγάρο μέσα στ' αυτί του γαϊδάρου. Όπου τα γυαλικά γίνονται... γυαλιά-καρριά. Το πάθημα ενός δασκάλου.

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

των Παρισίων από τους Γερμανούς στα 1870, έ-

να θράδυ, πυκνοί ύμνοι λαού είχαν συγκεντρωθεί μπρος σ' ένα από τα κυριανά Δημαρχεία, ζητώντας ψωμί. Ο ύμνος ήταν έξαγριμένος κι' ο ήπηρες κίνδυνος να διασαλευθί ή τάξι.

Στην πόρτα του Δημαρχείου στεκόντουσαν δύο σκοποί, οι οποίοι είχαν διαταγή ν' άπαγορεύσουν την είσοδο σε όποιον δεν έχε σχετική άδεια ή πογεγραμμένη από το σύμβουλο Ράντι.

Έρχοντο ο ίδιος ο Ράντι, ο ήπηρες ύπαρ από πολλούς διακλητήρους: κητώφωσσε να περάσει μέσ' απ' το πλήθος, έφτασε μπρος στην πόρτα και θέλησε να απή στο Δημαρχείο.

Ο ένας όμως από τους σκοπούς τον σταμάτησε προτεινόντας τη μπαγιονέτα του:

— Πού πάτε; τον ρώτησε έξαγριμένος.

— Μά...

— Άπαγορεύεται η είσοδος! Έχετε άδεια ύπογεγραμμένη από τον σύμβουλο;

— Μά αν ο σύμβουλος έμ' έγω ο ίδιος; Έκανε ο Ράντι.

— Χαίρω πολύ! του άπάντησε ο σκοπός. Έγω όμως θέλω να ιδώ ή δεια του συμβούλου για να σ' άφήσω να περάσετε.

— Θέλεις, λοιπόν, μια διαταγή ή πογεγραμμένη από τον ίδιο τον Ράντι;

— Μάλιστα!

Τότε ο Ράντι, πής ένα κομμάτι χαρτί κι' έγραψε: «Α φήστε με να περάσω. — Ράντι, σύμβουλος».

Κατόπιν παρουσίασε την άδεια στο φρουρό στρατιώτη κι' έτσι μπήκε να απή στο Δημαρχείο.

Κατά την εποχή του Ναπολέοντος έλαμβάνοντο τη Γαλλία οι έμπρηστοι των δασών. Δεν περνούσε ήμερα χωρίς να στυμωθή και μια προνή πυρκαγιά άσους. Βλέποντας, λοιπόν, ο Ναπολέων ότι τα καή δεν μπορούσε να σταματήσει αν δεν διασώσαν οι ίδιος προσωπικά, αποφάσισε να λάβη άποφασιστικά μέτρα.

Μεταξύ των άλλων διαταγών που έκοινοποίησε τότε στις άρχουσες ύπηρεσίες προς περιστολήν του κινού γαλακτοκομική εινε ή παρακάτω διαταγή του που έστειλε το 1808 στον Ναπολέοντ: «Παραγγίλτε, όπου γίνοντουσαν ή περιστάσεις, να ποκαίται αυτή:

«Κύριε Νομάρχα,

• Πληροφορο ύ μ α ι ότι

πολλές πυρκαγιές δασών γίνονται στην περιφέρεια, τη διοίκησι της οποίας σας έχω εμπιστευθεί.

• Θα μου κάμπετε λοιπόν την ευχαρίστησι να τουφενίζετε επί τοπου, χωρίς άλλη διαδικασία, όσους ήθελαν άποδειχθεί έμπρηστοι.

• Επί πλέον πρέπει να γνωρίζετε ότι, αν δεν σταματήσουν ή πυρκαγιές, θα βρεθώ στη δύσάρεστη θέση να χαρακτηρίσω σας τον ίδιο ως έμπρηστη των δασών της περιφέρειας σας και ν' άναθέσω στον άντικαταστάτη σας να σας τουφενίσει».

Διηγούνται ότι ένας Κεφαλλονίτης γυρίζοντας κάποιο θράδυ μαζί με την οικογένειά του από το χωράφι όπου θέριζε, δέν βρήκε στο σπίτι του τί-

— Κύρ- πρόεδρε, έγω είπα του γαϊδάρου ότι το άρεντικό του σε λίγες μέρες παντρεύεται, κι' αυτός φαίνεται μουλάθηκε από την πολλή χαρά του κι' άρχισε να πηδάει... Τίποτος άλλο.

Το δικαστήριο άλφω άμφιβολιών διά το αίτιον το όποιον άπεκίνησε τον όνον να άπονηάση άπήλλαζε τον κατηγορούμενο πάσης κατηγορίας!...

Μια μέρα κάποιος δάσκαλος, καθώς έκανε την προεπατή του στην έσχολή, έδε έκατα μπροστά του μια μεγάλη τετοάγωνη πλάκα, επάνω στην οποία ήταν γραμμένη μια έπιγραφή.

— Τι εινε αυτός, άναρωτήθηκε.

Και άρου έδωσε τα γυαλιά του, έσπασε και άνόησε το έργο:

«Αν θέλεις το καλό σου, γύρισε με από την άλλη μεριά».

— Έχεις νοστό με καβέλα από κάτω και νύστε άποσπασμένη... Σωθήκανε για πάντα! μουρούσε ο δάσκαλος.

Αμέσως έβγαλε το σακάκι του και το καπέλο του και με γλυκά θάσανα κατώφωσε να γυρίσει την πλάκα άναπάντα.

Παρά όμως, ήταν ή έκπληξις του όταν, αντί για θραυρούς βότκε μίαν άλλη έπιγραφή από πίσω μέρος της πλάκας, πού έλεγε τα έξης:

«Εναλλάξ με τώρα όπως ήμου πρώτα, για να γελάσω κι' άλλα νοσείδα σαν και σένα».

Παρ' όλη τη φύσκα του και την κοροασι του ο φτωχός δάσκαλος ταυνοόσε την πέτρα όπισθ ήταν, για νάη τουλάχιστον την παραγορή ότι τα την πλάσαν κι' άλλοι άφελεις.

Παρ' όλη τη φύσκα του και την κοροασι του ο φτωχός δάσκαλος ταυνοόσε την πέτρα όπισθ ήταν, για νάη τουλάχιστον την παραγορή ότι τα την πλάσαν κι' άλλοι άφελεις.

Παρ' όλη τη φύσκα του και την κοροασι του ο φτωχός δάσκαλος ταυνοόσε την πέτρα όπισθ ήταν, για νάη τουλάχιστον την παραγορή ότι τα την πλάσαν κι' άλλοι άφελεις.

Παρ' όλη τη φύσκα του και την κοροασι του ο φτωχός δάσκαλος ταυνοόσε την πέτρα όπισθ ήταν, για νάη τουλάχιστον την παραγορή ότι τα την πλάσαν κι' άλλοι άφελεις.

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΘΩΜΑ ΜΠΑΜΠΙΚΤΟΝ ΤΖΟΝΣΤΟΝ

..... ΧΑΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

ΚΕΙΝΟ το βράδυ η Λέα γύρισε πολύ άργα στην κάμαρή της. Ήταν κουρασμένη, σχεδόν εξαντλημένη και το πρόσωπό της είχε την έκφραση της απελπισίας. Τη φώτα του δρόμου, που έρχονταν πολλαπλή τη σκιά τους στον τοίχο, εξακολουθούσαν να τη φωτίζουν και στην είσοδο του παλαιοῦ σπιτιού, όπου στάθηκε μία στιγμή, με κάποιο δισταγμό και έπειτα άνοιξε τη χαμηλή πορτίτσα. Πέρασε ένα στενὸ διώδρομο, έστρεψε αριστερά, έβγαλε ένα κλειδί από την τσάντα της και κατόπιν, έτοιμη να πάει κάτω, ξεκλείδωσε την πόρτα της και μπήκε στο δωμάτιό της. Άναψε το φως, πέταξε το καπέλλο της στο κρεβάτι, έπεσε κατόπιν κι αυτή άπάνω του και άρχισε να κλαίει με λυγμούς...

Τό πρωί είχε σηκωθεί γεμάτη χαρά και κέφι. Τό ξυπνήτηρή την είχε ξυπνήσει νωρίς, πριν φέσει ακόμα. Γελαστή, τραγουδώντας είχε ντυθεί, είχε άρρογοποιήσει κάπως περισσότερο στην τουαλέττα της είχε χεντιστεί με περισσότερη προσοχή, είχε βάλει από το πω άκριβό της άρωμα, είχε φορέσει τη μεταξωτή της κάλυπα και το καλύτερό της φόρεμα. Και όταν κατόπιν είχε σὸν καθρέφτη, χαμόγελο. Ήταν και η ίδια ικανοποιημένη από τὸν εαυτό της. Έφαγε ένα παξιμάδι με λίγο καφέ, πού τὸν έφτιαξε η ίδια και διασπική ξεκίνησε. Όταν βγήκε σὸ δρόμο, ήταν ακόμα πολύ νωρίς. Έλάχιστα μαγαζιά είχαν άνοιξει. Στην πρώτη στάσι πήρε τὸ τραίνο και κατέβηκε σὸ τέμα, μετά είκοσι λεπτά. Έκανε κατόπιν δύο όλόκληρα χιλιόμετρα πεζή και, όταν έφτασε μπροστά σε μία μεγάλη σιδερένια πόρτα, βόηξε εκεί κιόλας καμμιά τριανταριά κοπέλλες να περιμένουν... Και όμως η Λέα ήτο βεβαία πως θάφτανε πρώτη!

Σε λίγο η σιδερένια πόρτα άνοιξε και ήλθε εκείνη η κοπέλλες—που είχαν γίνει πια τώρα έξηνα—μπήκαν μέσα με φωνές και γέλια. Έπρεξαν διασπικές σε μία μεγάλη κοινή αίθουσα και εκεί σε πέντε λεπτά είχαν όλες ξετυθεί και είχαν φορέσει μία όμοιωση στυλή, πού άφινε γυναικά εντέλως τὰ πόδια, τὰ χέρια, την πλάτη και τὸς ώμους. Ήσαν τὰ κορίτσια τὸς μπυλάτους τὸς σπουνίου, έτοιμα ν' άρχίσουν την κουραστική δουλειά της ημέρας.

Η Λέα ήταν η πιο καινούργια μέσα στις έξηνα αυτές χορευτρίες. Φτωχή και άπροσώπηση, χωρίς κανένα σὸν κύριο, είχε καταβώσει, έπειτα από μύριες περιπέτειες και δύσκολες προσπάθειες, να βρει μία θέσι σὸς μπυλάτου αυτό, χάρις σὸ άρμονικό σώμα της, πού είχε κάνει έντοπωσι από την πρώτη στιγμή σὸς συγκρότη. Τώρα δεν πεινούσε πια,

γιατί κέρδιζε άκοτά και σιγά-σιγά είχε άρρίξει να νοικοκυρεύεται, να ντύνεται, να περιποιείται την καθαρόδα της, να έχει κάποια άνεσι, να αναπνέει ελεύθερα, να έχει ώρες ξενοιασιάς. Δυό μήνες μονάχα έφτασαν για όλ' αυτά. Και σὸ σπουνιό τη συμπαθούσαν όλοι, την αγαπούσαν, την εκτιμούσαν, μάλιστα.

Η Λέα έδωλε πια με έλπίδα στή ζωή. Τὰ ναιάτα της μπορούσαν να χαρούν, πριν τὰ μάναει η φτώχεια και ο γρόνος. Μα συγχρόνως με τη χαρά, με την υγεία, με τὸ κέφι, με τις έλπίδες και με τη δουλειά, μία περιεργή, μία ανεξήγητη ανησυχία, την εκυρίευσε, μία ανησυχία γεμάτη συγκίνηση και φόβους, προσδοκίες και συστολή, ανατριχίλες και έκστασεις, μουσικούς πόθους και άνυπαρκτους άόμα καύμους. Και μία μέρα, πού γυρίζονταν σὸ σπουνιό μία

φίλησε, αυτή νόμισε πως θά λιποθυμήσει στήν άγκαλιά του.

Η μέρες περνούσαν και με τὸ πέρασμά τους η άγάπη της μεγάλωνε. Η Λέα, κυριευμένη όλόκληρη από ένα έρωτα, πού είχε γίνει ακατανίκητο πάθος, έννοιωσε τώρα όλη τη φλόγα μιάς άνικανοποίητης έπιθυμίας να την καίη, να την τρώη σιγά-σιγά. Δεν τολμούσε να εκμυστηρευθί σε κανένα τὸν έρωτά της, ο όποιος είχε πια πάψει να είναι η έκστατική εὐτυχία τὸν πρώτων ημερῶν και είχε γίνει πόνος, φωτιά, δίψα, τραγωδία. Δεν ήξερε αν ο αγαπημένος της την αγαπούσε... Πάντα, όμως, τὰ δύο φίλια του έκαίγαν σὸ στόμα της. Και σὸ τέλος, μή μπορώντας να κρατηθί πια, άπεφάσισε να τὸς μιλήσει.

Κόκκινη, σάν ρόδο πού έχει δώσει σὸ χρώμα του όλη του την ωμοσύνη,

... Και μία μέρα, σὸ γύρισμα μιάς τανίας, ο ώραίος πρωταγωνιστής τη φίλησε σὸ στόμα...

σκηνή και ο πρωταγωνιστής—έναν αλβινός και ένδοξος Άδωνις—τη φίλησε σὸ στόμα, γιατί έτσι τὸ ήθελε τὸ έργο, η Λέα κατάλαβε τι ήταν όλη εκείνη η ανεξήγητη ανησυχία. Ά γυμνούσε...

Με την άνάμνησι τὸς φίληματος εκείνου, η Λέα, έζησε μέρες όλόκληρες. Με την παιδική της άφέλεια—γιατί είχε ψυχή παιδιού—έχε πιστέψει ότι τὸ φίλ αυτό ήταν μία σφαγία άγάπη. Ήταν έτοιμη να πεθάνη για τὸν ώραϊο αγαπημένο της και ήταν βεβαία ότι και εκείνος θά πέθαινε γι' αυτήν.

Μία μέρα—λίγες μέρες μετά τὸ μοιραίο φίλ—η σκηνή εκείνη ξαναγυρίστηκε. Τὸ πρώτο γύρισμα είχε άνικώτατο σώμα της, πού είχε κάνει έντοπωσι από την πρώτη στιγμή σὸς συγκρότη. Τώρα δεν πεινούσε πια,

με δάκρυα σὰ μάτια, με την καρδιά της έτοιμη να σπάσει από την ταραχή, με κομμένα τὰ γόνατα από τη συγκίνηση, πλησίασε τέλος τὸν ώραϊο πρωταγωνιστή... Μα άμέσως έχωσε όλο τὸ θάρρος της, δεν τόλμησε να τὸς μιλήσει. Χαμήλωσε μόνο τὰ μάτια και άρχισε να κλαίει. Έκείνος κατάλαβε αμέσως. Δεν ήταν άλλωστε η πρώτη. Όλες ήταν εκεί μέσα τρελλά έρωτευμένες, μαζύ του. Έσφυσε, τη φίλησε σὸ στόμα, τη χείδεσε και της είπε:

—Άδριο, στίς έξη, θά σε περιμένω σὸ καμαρί μου.

Η Λέα δεν βόηξε τη δύναμι να τὸς άπαντήσει. Έκλειψε με λυγμούς, λυγμούς χαράς και εκείνο τὸ άπένεμα ήταν η πιο εὐτυχισμένη γυναίκα τὸς κόσμου. Ο αγαπημένος της την αγαπούσε! Ο αγαπημένος της είχε

μαντέψει την άγάπη της!

Δεν σκεφτόταν τίποτε άλλο, παρά πότε θά βρισκόταν κοντά του. Όταν μία κοπέλλα άγαπά τόσο πολύ, ώστε στή σκέψι της και σὰ όνειρά της ναχρη δοθεί σὸν αγαπημένο της, η έγκατάλειψι της στή διάθεσί του είναι κάτι πού έρχεται μόνο του, χωρίς έπιθυμία και χωρίς δισταγμούς. Και έτσι η Λέα δεν συλλογίστηκε καθόλου ότι η έπισκεψις της αυτή σὸ καμαρίνι τὸς ώραϊου πρωταγωνιστῶς, θα είχε ως συνέπεια την άνεπαρόχρηστη πτώσι της.

Γι' αυτό τὸ άλλο πρωί ξύπνησε τόσο νωρίς, έκανε με τόσο προσοχή την τουαλέττα της, και είχε τόσο κέφι. Ήθελε νάμει ώραία... Η ώρες της δουλειάς σὸ σπουνιό της φανόντουσαν άτέλειωτες, γιατί δεν έφερναν γρήγορα τη στιγμή της συναντήσεώς της με τὸν αγαπημένο της. Η άνυπομονησία της είχε γίνει άγωνία. Και όταν ήθελε έξη τὸ άπένεμα, άνοιξε με τρελλό χτυποκάρδι την πόρτα τὸς καμαρινιού τὸς πρωταγωνιστῶς, έτοιμη να πέσει στήν άγκαλιά του.

Μά, αλλοίμονο...

Τὸν είδε τότε—ώραϊότερο από κάθε άλλην φορά—να κρατάει στήν άγκαλιά του, μίαν άλλην συνάδελφό της και να τη φίλη σὸ στόμα. Είδη άκόμα ζωγραφισμένη σὰ πρόσωπα και τὸν δύο την έκφρασι τὸς έρωτικῶς πάθους... Σάν τρελλή, έκλεισε τότε την πόρτα και σωριάστηκε άναίσθητη κάτω... Όταν συνήλθε, την είχαν χαπλωμένη σ' ένα κρεβάτι και της έκαναν άέρα. Σηκώθηκε, έρχισε πάλι να κλαίει και, χωρίς ν' άκούσει τί της έλεγαν, έφυγε, έφυγε από εκεί, όπου είχε συντριβεί για πάντα όλόκληρη η ζωή της. Ήταν άργα, είχε περῶσει και τὸ σπύι της βρισκόταν μακριά. Σὸ δρόμο δεν έδωλε τίποτε, δεν πόθεσε τίποτε. Περιπλανήθηκε ώρες όλόκληρες, βουδή, πνιγμένη, τσακισμένη, άνικανα να σκεφθί, έτοιμη να ξεσπάσει σε λυγμούς, να κλάη άτέλειωτα...

Και τώρα, πού σωριασμένη σὸ κρεβάτι της μικρῆς και κοψῆς της καμαρούλας της, κλαίει, κλαίει, άπαρηγόρητα, όλα τὰ γεγονότα της ήμέρας περνοῦν από τὰ μάτια της...

Δεν έλπίζει πια σε τίποτε. Σάν ένα παιδί η δυστυχισμένη είχε πιστέψει σε ότι δεν υπήρχε "Όλα ήταν όνειρα και αὐταπάται. Δεν έπρεπε πια να έλπίζει σε καμιά εὐτυχία. Όλα έδούσαν, όλα σκοτεινίσαν, η χαρά δεν θά φώτιζε πια ποτέ τη ζωή της. Δεν την έμελλε πια μία τίποτε. Δεν θά ξαναγύριζε πια σὸ σπουνιό, δεν θά ξανάβλεπε τὸν ώραϊο ξελογιστή. Δεν μπορούσε πια να δουλέψη, δεν μπορούσε πια να άντικρύσει την πάλη και τη ζωή. Τι σημασία είχε αν θά ξαναγινόταν φτωχή, αν ξαναπεινούσε; Τώρα, πού η ζωή της είχε τσακιστεί, η φτώχεια θάταν γι' αυτή τὸ μικρότερο κακό. Και η πείνα, πὸ ύποφερτή από τη χαμένη άγάπη...

—Αδύνατο!... Δεν θά φύγετε... Κατάχλωμη η άγνωστη σωριάστησε σε μία πολυθρόνα και τραύλισε: —Τι θέλετε; Ο Γκανιμάρ ήταν νικητής. Καταλάβαινε σὰ χέρια του την Εανθή Κυρία.

(Συνέχεια εκ τὸς προηγούμενου)

ΠΑΓΜΑΤΙ, ένα σφύριγμα άκούστηκε και ο Γκανιμάρ πετάχτηκε άμέσως επάνω.

—Δεν πρέπει να χάνουμε καιρό... είπες. Κύριε και κυρία ντε Κροζόν εύαρεστηθήτε να περάσετε σὸ διπλανό δωμάτιο. Και σεις, κύριε ντ' Ωτρέκ...και σεις, κύριε Ζερμπού. Η πόρτα θά μείνι άνοιχτή και, με τὸ πρώτο σύνθημά μου, θά μπήτε μέσα... Μείνατε σεις, άρχηγέ, σὰς παρακαλώ... —Και αν έλθουν άλλα πρόσωπα; ρώτησε ο κ. Ντυντουί.

—Δεν θάρουν. Τὸ κέντρο αυτό είναι νέο και ο ιδιοκτήτης του, ο όποιος είναι φίλος μου, δεν θ' άφήσει ν' άνέβη επάνω κανείς άλλος, εκτός από την...Εανθή Κυρία...

—Την Εανθή Κυρία! Τι λές; φώναξε ο κ. Ντυντουί.

—Ναι, την Εανθή Κυρία, άρχηγέ, τὸ συνέργο τὸς Άρσέν Λουπέν, τὴ μυστηριώδη Εανθή Κυρία, έναντιόν της όποιος έχω άσφαλείς άποδείξεις, και την όποιος θά παρουσιάσω τώρα σ' αὐτούς πὸ λήστευσε.

Και, σκύβοντας από τὸ παράθυρο, πρόσθεσε:

—Άνεβαίνετε... Ψοχεται... Δεν υπάρχει πια κανείς τρόπος για να ξεφύγη. Ο Φολανγάν κι' ο Ντεζύ φυλάει στήν πόρτα. Η Εανθή Κυρία είναι δική μας, άρχηγέ...

Σχεδόν την ίδια στιγμή, μία γυναίκα παρουσιάστηκε σὸ άνοιγμα της πόρτας, μία γυναίκα ψηλή, άδύνατη, με τὸ πρόσωπο πολύ γλωμ και με χρυσά μαλλιά.

Η συγκίνηση πού κυρίευσε τὸ Γκανιμάρ μόλις την είδε, ήταν τόσο, ώστε άπέμεινε άμύλητος. Άνικανος ν' άρβώση έπαι και μία λέξι.

Η Εανθή Κυρία βρισκόταν. Εκεί άπέμεινε! του, στή διάθεσί του!... Τὴ νίκη έναντιόν τὸς Άρσέν Λουπέν!... Τι θαύματος!... Ένας θαύματος μάλιστα πού τὸν είχε κερδίσει με τόσο εύκολία, ώστε άναρωτιόταν μήπως η Εανθή Κυρία θά τὸς γλυστούσε μέσα απ' τὰ χέρια, χάρις σε κανένα θαύμα, από εκείνα πὸ μόνο ο Άρσέν Λουπέν μπορούσε να κάνει.

Έκείνη είχε σταθεί στήν πόρτα, ξεφασμαμένη απ' αυτή τὴ σιωπή και κύτταζε γύρω της, χωρίς να κούνη την άνησυχία της.

«Θά φύγη! Θά ξεφανιστή! σκέφτηκε ο Γκανιμάρ, τσακισμένος. Και τρέχοντας πρὸς την πόρτα, στάθηκε εκεί για να της φέρει την έξοδο.

Τότε εκείνη γύρισε πίσω και θέλησε να φύγη... —Όχι! Όχι!... φώναξε ο Γκανιμάρ. Δεν θά φύγετε...

—Μά, έπί τέλους, κύριε! φώναξε εκείνη. Δεν καταλαβαίνω τὸς τὸς πους σας αὐτούς... Άφήστε με!...

—Δεν υπάρχει κανείς λόγος, κυρία, για να φύγετε. Άπεναντίας, ύπαρχουν πολλοί λόγοι πὸ κάνουν άναγκαία την παρουσία σας εδώ... —Δεν σὰς καταλαβαίνω. Άφήστε με να φύγω!

—Αδύνατο!... Δεν θά φύγετε... Κατάχλωμη η άγνωστη σωριάστησε σε μία πολυθρόνα και τραύλισε: —Τι θέλετε;

Ο Γκανιμάρ ήταν νικητής. Καταλάβαινε σὰ χέρια του την Εανθή Κυρία.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ ΚΑΤΑ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ MAURICE LEBLANC

ρία. Και, κατανικώντας την ταραχή του, είπες, δείχνοντάς της τὸν κ. Ντυντουί:

—Σὰς παρουσιάζω τὸ φίλο μου... Σὰς μιλήσα γι' αὐτὸν και σὰς είπα τι θά έπιθυμούσε ν' άγοράσει μερικά κοσμήματα... και πὸ πάντων διαμάντια... Προμηθευτήκατε τὸ διαμάντι τὸ όποιο μου ύποσχέθηκετε;...

—Όχι... Όχι... δεν έέρω... δεν θυμάμαι να σὰς ύποσχέτηκα τίποτε...

—Μά ναι, μὸς τὸ ύποσχέθηκετε... Θυμήθητε καλά... Κάποιες γνωστές σας έπρόκειτο να σὰς παραδώσει ένα διαμάντι, χρωματιστό... ακάτι σάν τὸ γαλάζιο διαμάντι, σὰς είπα γελώντας, και σεις μ' άπαν τὰς σὰς: «Α, κ. Ζ. Β. Ως, η δουλειά σας θά γίνη...»

Θυμάστε τὸν κ. Ντυντουί...

Έκείνη σὸ παινε... Ένας μικρός τάκκος σὸ κροτούσε σὰ χέρια της, τὴς έξέφυγε από την ταράχη της.

Τὸν σήκωσε άμέσως και τὸν έσφίξε στή στήθος της με τὰ χέρια της πού έφτασε σὸς ώμους της. —Καθὸς βλέπω, είπες ο Γκανιμάρ, δεν έχω καὸς ε-μπιστοσύνη σε μὰς, κυρία, ντε Ραζλ. Θά σὰς δώσω λοιπὸν πρὸς τὸ καλὸ παράδειγμα, δείχνοντάς σας ἕτι κατέχω ενώ...

Κι' έβγαλε άμέσως από τὸ πορτοφόλι του ένα χαρτί, τὸ όποιο ξεδίπλωσε. Μία τούφα μαλλίων βρισκόταν μέσα. —Ίδού εν πρώτοις, είπες, λίγα μαλλιά τὸς Άντουανέτας Μπρεά, τὸ όποια τὴς άπέσπασε ο βαρόνος και τὰ όποια βρέθηκαν μέσα σὰ χέρια του όταν πια ήταν σκοτωμένος... Τὸ έδειξε στή διδα Ζερμπού, η όποια άναγνώρισε σ' αὐτὰ τὸ χρώμα τὸν μαλλίων τὸς Εανθῆς Κυρίας... τὸ χρώμα δηλαδή πὸς έχουν και τὰ δικὰ σας μαλλιά... άκριβῶς τὸ ίδιο χρώμα...

—Μα είστε τρελλός, κύριε!... Είστε τρελλός!... Τι σημαίνουν όλα αυτά...

—Όχι! αὐτὰ σημαίνουν, κυρία, πάντως ο Γκανιμάρ με μεγάλη ταραχή, ότι η Εανθή Κυρία, η φίλη και η συνέργος τὸς Άρσέν Λουπέν είναι...

Η κ. Ραζλ τὸν κύτταζε με βρος ήλθιο και φανόνταν πως δεν καταλάβαινε τὴ σημασία τὸν λόγων του. —Όστόσο ο Γκανιμάρ εξακολούθησε: —Και τώρα να δύο μπουκαλάκια από άρωμα, χωρίς έτικέττα, εν' έ-λήθει, και άδειανά, μα πὸ διατηρούν άκόμα την μυρωδιά τὸς άρεσκά. Έτσι η δις Ζερμπού μπόρεσε να ξεαναμυστή σ' αὐτὰ τὸ άρωμα τὴ Εανθῆς Κυρίας η όποια ήταν συντροφισσά της επί δύο βδομάδες. Λοιπόν, τὸ ένα απ' αὐτὰ προέρχεται απ' τὸ δωμάτιο, τὸ όποιο η κ. ντε Ραζλ κατείχε σὸν πάγο τὸν Κροζόν και τὸ άλλο απ' τὸ δωμάτιο σὸς όποιο καταλύσατε σὸ ξενοδοχείο Μπωριδάξ.

—Τι λέτε; φώναξε η ντε γυναικ κ. Η Εανθή Κυρία!

—Ο πάγος τὸν Κροζόν...

Χωρίς ν' άπαντήση, ο άστυνομικός άπλωσε σὸ τραπέζι τέσσερα όβλια χαρτίου.

—Τέλος, είπες, να αὐτὰ τὰ τέσσαρα όβλια, κυρία... Είπε τέσσερα δείγματα γραφῆς. Τὸ ένα είναι τὸς Άντουανέτας Μπρεά, τὸ άλλο τὸς Άρσέν Λουπέν, τὸ τρίτο τὸς Ζερμπού, τὸ τέταρτο τὸς Ντυντουί.

—Μα η συνεχής άπόρριψις σας απ' τὸ διαμάντι σας; ξαναρώτησε ο κ. Ντυντουί.

—Αὐτὰς τις άπατεί τὸ επάγγελμα μου...

—Ο κ. Ντυντουί δεν είχε πια νὰ της πῇ τίποτε. Γύρισε πρὸς τὸν λογατισμὸν του και τὸς είπες με βρος αὐτοήθε:

—Συγκεντρώσατε, Γκανιμάρ, τις πληροφορίες σας με μία έπιμελημένη, αξιοβήγηση και πὸς λίγους φράγαν σὸς στικιδιό μου κι' οι τούτοι τὸς φίλους σας δεν μὸς φανόντουσαν καθόλου καθήκοντα σὸς άστυνομικούς.

—Μα η συνεχής άπόρριψις σας απ' τὸ διαμάντι σας; ξαναρώτησε ο κ. Ντυντουί.

—Αὐτὰς τις άπατεί τὸ επάγγελμα μου...

—Ο κ. Ντυντουί δεν είχε πια νὰ της πῇ τίποτε. Γύρισε πρὸς τὸν λογατισμὸν του και τὸς είπες με βρος αὐτοήθε:

—Συγκεντρώσατε, Γκανιμάρ, τις πληροφορίες σας με μία έπιμελημένη, αξιοβήγηση και πὸς λίγους φράγαν σὸς στικιδιό μου κι' οι τούτοι τὸς φίλους σας δεν μὸς φανόντουσαν καθόλου καθήκοντα σὸς άστυνομικούς.

—Μα η συνεχής άπόρριψις σας απ' τὸ διαμάντι σας; ξαναρώτησε ο κ. Ντυντουί.

—Αὐτὰς τις άπατεί τὸ επάγγελμα μου...

—Ο κ. Ντυντουί δεν είχε πια νὰ της πῇ τίποτε. Γύρισε πρὸς τὸν λογατισμὸν του και τὸς είπες με βρος αὐτοήθε:

—Συγκεντρώσατε, Γκανιμάρ, τις πληροφορίες σας με μία έπιμελημένη, αξιοβήγηση και πὸς λίγους φράγαν σὸς στικιδιό μου κι' οι τούτοι τὸς φίλους σας δεν μὸς φανόντουσαν καθόλου καθήκοντα σὸς άστυνομικούς.

—Μα η συνεχής άπόρριψις σας απ' τὸ διαμάντι σας; ξαναρώτησε ο κ. Ντυντουί.

—Αὐτὰς τις άπατεί τὸ επάγγελμα μου...

—Ο κ. Ντυντουί δεν είχε πια νὰ της πῇ τίποτε. Γύρισε πρὸς τὸν λογατισμὸν του και τὸς είπες με βρος αὐτοήθε:

—Συγκεντρώσατε, Γκανιμάρ, τις πληροφορίες σας με μία έπιμελημένη, αξιοβήγηση και πὸς λίγους φράγαν σὸς στικιδιό μου κι' οι τούτοι τὸς φίλους σας δεν μὸς φανόντουσαν καθόλου καθήκοντα σὸς άστυνομικούς.

—Μα η συνεχής άπόρριψις σας απ' τὸ διαμάντι σας; ξαναρώτησε ο κ. Ντυντουί.

—Αὐτὰς τις άπατεί τὸ επάγγελμα μου...

—Ο κ. Ντυντουί δεν είχε πια νὰ της πῇ τίποτε. Γύρισε πρὸς τὸν λογατισμὸν του και τὸς είπες με βρος αὐτοήθε:

—Συγκεντρώσατε, Γκανιμάρ, τις πληροφορίες σας με μία έπιμελημένη, αξιοβήγηση και πὸς λίγους φράγαν σὸς στικιδιό μου κι' οι τούτοι τὸς φίλους σας δεν μὸς φανόντουσαν καθόλου καθήκοντα σὸς άστυνομικούς.

—Μα η συνεχής άπόρριψις σας απ' τὸ διαμάντι σας; ξαναρώτησε ο κ. Ντυντουί.

—Αὐτὰς τις άπατεί τὸ επάγγελμα μου...

—Ο κ. Ντυντουί δεν είχε πια νὰ της πῇ τίποτε. Γύρισε πρὸς τὸν λογατισμὸν του και τὸς είπες με βρος αὐτοήθε:

—Συγκεντρώσατε, Γκανιμάρ, τις πληροφορίες σας με μία έπιμελημένη, αξιοβήγηση και πὸς λίγους φράγαν σὸς στικιδιό μου κι' οι τούτοι τὸς φίλους σας δεν μὸς φανόντουσαν καθόλου καθήκοντα σὸς άστυνομικούς.

—Μα η συνεχής άπόρριψις σας απ' τὸ διαμάντι σας; ξαναρώτησε ο κ. Ντυντουί.

—Αὐτὰς τις άπατεί τὸ επάγγελμα μου...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Μα έβλεπαν οι ναύτες είδαν επάνω σ' έναν ύψαλο κάποιον άνδρα, ο οποίος τους έκανε απειροχρήστες χειρονομίες. Ήταν ο γονδολιέρης που είχε κατορθώσει να σωθεί. Τον περιόριζε ζεφάν κι' αυτόν και, έπειτα από λίγο, πλησιάζοντας τη γόνδολα, βρήκαν μέσα το σύντροφό του νεκρό.

Όταν ο γονδολιέρης που είχε σωθεί έμαθε τη σωτηρία της Μινιόν και την εξαφάνισαν του Γουλιέλμου μέσα στα κύματα, φώναξε μ' άπελπισία:

— Άλλοιμονο! Δυστυχισμένη οικογένεια!... Η εύγενικά μου κυρία ή μαρκησία ντε Κυπριάν, άρπάχτηκε απ' τους πειρατές, ο γενναίος μου κύριος, ο ήπιος Γουλιέλμος, Μάστερ εξαφανίστηκε μέσα στη θάλασσα κι' η νεκρή σύζυγός του δεν θα συνέλθει ποτέ απ' την άνασθησία της.

Άληθινά, η μόρια είναι άδυσώπητη. Η γολέττα έδωσε την γόνδολα πίσω της, άφου πλώτα σέπασαν μ' ένα σεντόνι το πτώμα του σκοτούμενου γονδολιέρη, άφροντάς το στη θέσι που, για να διευκολύνουν τις ανακρίσεις, έπειτα ύψωσαν πένθημα σημαία και το καράβι διευδύνθηκε προς το λιμάνι.

Η εμφάνισή του προκάλεσε ζωηρή εντύπωση στο ναυτικό πλήθος τ' πόλεως... Και όταν μαθεύτηκε η αλήθεια, όταν μαθεύτηκε το αίματό του κατόρθωμα των πειρατών, τρομερή άγανάκτηση κυρίσθηκε έλο τον κόσμο... Τό Ναυαρχείο κατατάχτηκε, γιατί έβλεπε πως καμιά ασφάλεια στη θάλασσα δεν ύπήρχε, άφου ο πειρατικός κατόρθωσαν μέσα στο ίδιο το λιμάνι της Βενετίας να σφάζουν και να αιχμαλωτίζουν μεγιστάνες... Ένα πειρατικό βράκιο, έξωπλισμένο καλά, βγήκε άμέσως προς καταδίωξιν των πειρατών. Συγχρόνως ένα σωρό βάρκες έστάλησαν στην όπο της τραγωδίας για να ψάξουν τα νερά και να προσπαθήσουν να βρουν το σώμα του Γουλιέλμου Μάστερ.

Μα για να γίνουν όλ' αυτά χρειάστηκαν ώρες έλόκληρες κι' έντομεταξύ, το πειρατικό είχε ξανοιχτεί στο πέλαγος. Όρθιος άπάνω στη γέφυρά του, ο Σι-Άχμέτ ο Μαύρος διέβυνε το καράβι του κατευθείαν προς το νοτιό, προς τις βάεβαρες άερογαλιές, όπου δεν θα είχε να φοβηθεί πειά τίποτε, προς τη φλογισμένη Άφρική, όπου άπογνώσους κι' άληθινή κλάσι για τους σκλάβους...

Δυστυχισμένη Έλενα!... Δυστυχισμένη και άγία Μαντόνα της Άκρογαλιώς!...

Λίγη ώρα μετά το δράμα, μία γόνδολα πένθημα που την κυβερνούσε ο Έθιος ο πλοίαρχος της γολέττας, σταματούσε απέναντι στη μαρμαρένια είσοδο του άνακτόρου Ντιμίτρι. Κανέναν απ' τους ένοίκους του δεν ήξερε άκόμα τη μοιραία είδηση. Η Φιλίνη κι' ο Λαέρτης, οι όποιοι έτρεξαν, νομίζοντας πως οι φίλοι τους είχαν επιστρέψει, την έμαθαν από το στόμα του πλοίαρχου και του γονδολιέρη που είχε σωθεί. Λογμοί φούσκωσαν άμέσως το στήθος της χαριτωμένης ήθοισιού και, με το πρόσωπο πλημμυρισμένο από δάκρυα, σκεδόν τρελλή απ' την άπελπισία της, άωρεσε μέσα στη γόνδολα για να δεχτεί στην άγκαλιά της τη φτώχη Μινιόν που ξαναβρήκε ο-

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΗΣ ΜΙΝΙΟΝ

ΤΟΥ MICHEL MORPHY

λομώναχη.

Ο Λαέρτης στριφογύρισε τα χέρια του με άπόγνωση και φώναξε σπαραχτικά:

— Γουλιέλμο!... Γουλιέλμο, άγαπημένο μου φίλε... Μινιόν, και σεις, εύγενικά κι' άγία Έλενα!... Ό! γιατί να μη σάς συνοδεύσω;... Γιατί να σάς αφήσω να φύγετε; Ό! πόσο δυστυχισμένος είμαι...

Μέσα στη γόνδολα, η Φιλίνη γονατισμένη, είχε πάρει το ένα χέρι της άψυχης σκεδόν Μινιόν και θρηνούσε με λυγμούς.

— Μινιόν!... Άγαπημένη μου μικρή άδελφούλα!... Μινιόν!... Μίλητά μου... Άπάντησέ μου!... Είμαι εγώ ή Φιλίνη σου!... Η Φιλίνη που τόσο σ'

αγαπάει!... Άλλοιμονο!... δεν μ' άπαντάει!... Δεν μου μιλάει!... Δεν άνοίγει τα μάτια της!... Είπε πεθαμένη!... Η φωνή μου δεν φτάνει ως π' αυτή της, δεν φτάνει ως την ψυχή της... Ό! Θεέ μου, γιατί είσαι τόσο σκληρός;... Σκληρός προς τους άγαθούς και τυφλός στους κακούς!...

Με τα λεπτά της δάχτυλα που τα μούσκευαν τα δάκρυά της, άνασφάλως τή έλέερα τις άξιολόγους Σπεράτσες, προσπαθώντας ν' ανακαλύψει στα μάτια της ένα σύμπτωμα της έπιστροφής της στη ζωή...

Τότε ο Λαέρτης, μπαίνοντας κι' αυτός στη βάρκα και πλησιάζοντας την κόρη των Κυπριάν που την είχαν σκεπάζει με τη σημαία της γόν-

δολας, την άνασφάλως άδελφικά στην άγκαλιά του και είπε με φωνή που την έπνιγε η όδύνη:

— Έλα, Μινιόν, έλα φτωχό μου παιδί!... Τα χέρια που θά σε μεταφέρουν τώρα στο κρεβάτι σου, ...το κρεβάτι που θά μείνει άδειανό πειά από το σύζυγό σου, που ήταν για μένα παραπάνω από άδελφός, είναι τα χέρια ενός πιστού φίλου, του όποίου γνωρίζεις την άφοσίωση... Έλα, άδύνατο και συντριμμένο κορίτσι... Το στήθος μου ής ζεσταίνει το δικό σου και ής ξαναδώσει τη ζωή σε σένα... που δεν θα ζήσης, άλλοιμονο! παρά μόνο για να κλαίς επειδή δεν πέθανες...

Μόλις η Μινιόν μετεφέρθη στην άγκαλή της και οι γονατισμένοι έπειγόντως την περιστοίχισαν, ο Λαέρτης πήγε και βρήκε το βρέφος, ο όποιος είχε άναρρώσει έντομεταξύ, το Ζάν-Πωλ και τους πιστούς ναύτες. Μπήκε μαζί τους σε μία βάρκα για να έξευνηθή τα νερά και τις γειτονικές στον τόπο της καταστροφής άκτές, με την τρελλή έλπίδα να ξαναβρεί το Γουλιέλμο ζωντανό ήσως, ή τουλάχιστον το πτώμα του για να το θάψει χριστιανικά στη γη...

Όλάνηλη ή νύχτα πέρασε σε μάταιες άναζητήσεις. Τέλος μία γκιζα γραμμή πέρα στον όρίζοντα άνέγγειλε την ήμερα. Ο Λαέρτης κι' οι σύντροφοί του, καταμουσκεμένοι, με χρώμα πελιδνό, με μάτια που έλαμπαν από πορτοκό και κούραση, κυττάχτηκαν τότε, όμολογώντας με τα δάκρυά τους την πικρή τους άπογοήτευση...

— Εμπρός!... Άς συνεχίσουμε!... είπε με πνιγμένη φωνή ο Λαέρτης, μην έννοώντας άκόμα ν' άπελπιστή. Ένώ όμως συνέχισαν την έρευνά τους, μία μεγάλη βάρκα φάνηκε, θγαίνοντας απ' το λιμάνι. Ο Λαέρτης, στον όποιον έλα πειά είχαν χορίσει να φαίνονται ύποπτα, άκρωσε το βλέμμα του σ' αυτή και το φάνηκε πως διέκρινε κρυμμένη πίσω απ' το πανί μία γυναίκα, ή όποια τότε κούταζε με προσοχή... Ο Λαέρτης έσκυψε για να βεβαιωθεί... Μα άμέσως ή γυναίκα εξαφανίστηκε.

— Γιατί ή γυναίκα αυτή κρύβεται έτσι; ψύχθηκε ο ποιητής.

Συγχρόνως ή μυστηριώδης βάρκα έσπευδε να εξαφανιστή πίσω απ' την πυκνή βλάστηση μιάς νησίδος.

— Άνόητες ύποψίες!... είπε ο Λαέρτης. Άς τελειώσουμε τις θλιβερές άναζητήσεις μας, αντί να ύποψιάζωμαι τά πάντα! Αυτό είναι το καλύτερο.

Και άρχισε πάλι με καινούργιο ζήλο τις έρευνές του, συλλογιζόμενος τη Μινιόν και τη δυστυχία της. Μονάχα το νησί που πίσω απ' το όποιο είχε εξαφανιστή ή βάρκα, δεν είχε έρευνήσει άκόμα...

— Άς το έρευνήσουμε κι' αυτό! είπε ο Λαέρτης, με φωνή πνιγμένη. Είναι ή τελευταία μας έλπίδα...

Μα κι' εκεί έψαξαν ώρες έλόκληρες χωρίς να βρουν τίποτε.

Ο ποιητής άρχισε τότε το κεφάλι του να γείρει άπάνω στο στήθος του. Πώς θα ξαναβρούσε μόνος στο άνακτορο Ντιμίτρι; Δεν είχε βρει καν ούτε το πτώμα του φίλου του.

Προχώρησε τότε προς ένα βράχο κι' άπλώνοντας το νεί του προς τη θάλασσα, είπε με φωνή βαθεία:

— Χαίρε, Γουλιέλμο... Χαίρε, άγα-

πημένη κι' εύγενική φίλε!... Δεν μάς μένει πειά παρά να σε κλάψουμε!...

Σιωπηλός, τώρα ή βάρκα που είχαν κάνει τις μάταιες αυτές έρευνες, διευθυνόντουσαν άρχά προς τα κανάλια της Βενετίας. Μα, έξαφνα, καθώς έτοιμαζόντουσαν να μπουν μέσα στο πρώτο κανάλι, ο Λαέρτης γύρισε άφροντά πίσω... Διέκρινε μακριά τη βάρκα της όποιας ή εμφάνισις τόσο τον είχε ταραξεί...

Δεν είχε γελαστεί προηγούμενως: μία γυναίκα φαίνονταν καθαρά στην πρόθυνη. Ένα άφρων και καταγνώσιο γέλιο ζωγραφιζόταν στα μάτια της.

— Ό! αν ο Λαέρτης μπορούσε να διακρίνη την έκφραση του προσώπου αυτής της γυναίκας, ν' άναγνωρίσει τα χαρακτηριστικά της... Ό! αν μπορούσε προπάντων να δει, στο βάθος της βάρκας της, ένα σώμα άψυχο, το όποιο τα ρούχα έσταζαν άκόμα από νερό και στο κεφάλι του όποιο έλασσε μία πλατειά πληγή πλυμένη από τη θάλασσα!...

Ό! με ποιά τρομερή λάμψη το βλέμμα αυτής της γυναίκας, αυτής της γυναίκας που είχε το όνομα Μαλιόρτας, ήταν καρφωμένο στο νέο που βρίσκονταν κατά κοιτός μπρός στα πόδια της...

— Όσο ή γόνδολα πλησίαζε στο άνακτορο Ντιμίτρι, τόσο ο Λαέρτης έσκαυε το κεφάλι του. Φοβόταν ν' άντικρύσει την κατοικία αυτή, στην όποια δεν έφερε καμιά έλπίδα.

Πράγματι, όδον έπάνω στα σκαλοπάτια της εισόδου, στεκόταν ή μητέρα του Γουλιέλμου Μάστερ με τα μάτια διοσταμένα από την άγωνία. Δεν ήξερε άκόμα την τραγική αλήθεια, γιατί ή Φιλίνη της είχε πει πως ο Γουλιέλμος είχε περάσει τη νύχτα του έξω και πως ο Λαέρτης είχε πάει να τον βρει.

— Λαέρτη, φώναξε, που είχε το παιδί μου; Γιατί δεν βρίσκεται μαζί σας;... Άπαντήστε...

— Κυρία, θά σάς πώ... τραύλισε ο Λαέρτης.

— Γιατί ο Γουλιέλμος δεν σάς συνοδεύει; Γιατί ή Έλενα κι' ή Μινιόν δεν φαίνονται πουθενά;...

— Άθροος, κυρία, ψύχθηκε ο Λαέρτης με φωνή πνιγμένη. Θα σάς τά πώ έλα...

Μία κρυφή σπαραγμού έξέκισε το στήθος της γρηΐς Άλσατής.

— Άθροος! έκανε. Μου έλεαν λοιπόν ψέμματα;... Όστε ο Γουλιέλμος πέθανε; Όστε μου σκότωσαν τη παιδί μου;...

Τό βλέμμα της, το όποιο ή ένταση δεκαπλασιαζόταν από τον τρόμο, κατεβάρθηκε στο Λαέρτη. Φλόγες τρέλλα πηγύσαν απ' τα μάτια της.

Ο Γουλιέλμος, έλεγε, το μοναδικό μου παιδί, πέθανε... δολοφονήθηκε... Ό! γιατί να ζήσω τόσο;... Γιατί να ζήσω και να χάσω το παιδί μου.

Σπασμοί συνέλαβαν το στήθος του. Οι κομπλάτες είχαν άπομεινεί άκίνητοι και άφροντα δεν είχε γείρει άκόμα.

Τέλος ο Λαέρτης την έπιασε με σφο-

γή απ' τα χέρια και της είπε:

— Έλάτε... Θάροος!...

Η Άλσατ ή άφροντα την όδηγησε μέσα στο μέγαρο. Τά χείλη της σάλευαν όλοένα, προσφέροντας λόγια, τά όποια ο ποιητής δεν καταλάβαινε. Τά μάτια της είχαν χάσει όλη τους τη λάμψη και κύτταζαν άπληνη... Σε κάθε της βήμα κλονιζόταν...

Την μετέφερε σ' ένα σαλόνι του ίσοςίου κι' εκεί, καθίζοντάς την σε μία πολυθρόνα, της είπε:

— Φανήτε δυνατή... Και συγχωρέστε μας για τα ψέμματα μας!... Έλπιζα να σάς τον ξαναφέρω;...

— Όστε δεν ύπάρχει καμιά έλπίς;... Πέθανε το φτωχό μου παιδί; Ένα κύμα δακρύων έξερψε απ' τα μάτια της. Ήταν λοιπόν αλήθεια;...

Ήταν λοιπόν πραγματικότητα;... Ο Γουλιέλμος δεν ύπήρχε πειά στη ζωή;... Τό εύγενικό της παιδί, ή χερή κι' ή περφηάνεια των γρηατείων της είχε πεθάνει;

— Πέθανε;... Πέθανε;... επανέλαμψε όλοένα. Όχι!... Όχι!... Δεν είναι δυνατόν αυτό...

— Άλλοιμονο! είπε ο Λαέρτης. Ο Θεός... αν ύπάρχει... φέρθηκε πολύ σκληρά προς έμάς...

Και καταλαβαίνοντας, ότι δεν έρεπε ν' άποκρύψει καμιά λεπτομέρεια της αληθείας στην τραγική αυτή μητέρα της διηγήθηκε όλα τα γεγονότα της προηγούμενης ήμέρας.

Της διηγήθηκε την έπίθεση των πειρατών, τη σωτηρία της Μινιόν από τους ναύτες της γολέττας και την εξαφάνισις του Γουλιέλμου στα νερά, τη στιγμή που έπρόκειτο να τον περι-συλλέξουν κι' αυτόν...

Και τελείωσε τη διήγησή του λέγοντάς της ότι ή Φιλίνη της είχε πει ψέμματα την προηγούμενη, γιατί έλπικαν άκόμα να ξαναβρουν το άγαπημένο της παιδί.

— Βάζαμε όλη τη νύχτα μαζί με γενναίους θαλασσιούς, οι όποιοι προσφέρθηκαν μόνι τους μόλις μαθεύτηκε ή θλιβερή αυτή είδηση. Όταν έπέρωσε, συνεχίζαμε άκόμα την έρευνά μας. Και γι' αυτό με την καρδιά σπαραγμένη, σάς λέω τώρα: Δεν μάς άπομένει πειά ούτε καιά έλπίδα...

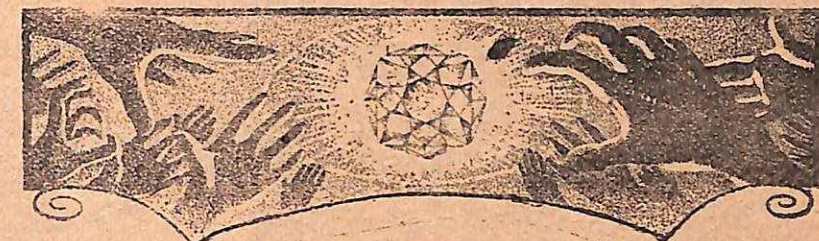
Η Άλσατ ή, όταν άκουσε τά λόγια του, άρχισε να γείρει πάλι το κεφάλι της στο στήθος της, το όποιο είχε άνορθώσει για λίγες στιγμές για ν' άκούση το Λαέρτη... Δεν της έκανε πειά παρά να πεθάνη... Μα μία σκέψη πέρασε έξαφνα απ' το μυαλό της:

— Ο γιός μου χάθηκε, καθώς μου έλεπε... Μα ο Θεός έσωσε τη Μινιόν, την άγαπημένη του σύζυγο. Ποι έίνε λοιπόν;

— Έδώ!... Πώς;

— Τη μετέφεραν έδώ από χτες. Έκρυψαν προσεκτικά την παρουσία της, για να μην ήντιληφθή τίποτε. έφθασαν κάθε έλπίδα για την άνέσφιξη του Γουλιέλμου δεν είχε γείρει άκόμα.

(Άκολουθεί)

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ «ΓΑΛΑΖΙΟΥ ΔΙΑΜΑΝΤΙΟΥ»

Για τους πολυτίμους λίθους έπικρατεί ή πρόληψις ότι έχουν μαγικές ιδιότητες κι' ότι όλοι απ' αυτούς είναι γουλιδικά και φέρνουν στους κατόχους των όγεια, πλούτο κι' εύτυχία, ενώ άλλοι αντίθετως, έχοντας σαρτανική δύναμη, φέρνουν τη δυστυχία και την καταστροφή.

Μεταξύ των δευτέρων, πρέπει να συμπεριληφθή το περίφημο γαλάζιο διαμάντι, το όποιο όπου κι' αν βρόθηκε, έφερε την καταστροφή και το θάνατο, ως ότου στο τέλος χάρθηκε κι' αυτό στα βάθη του Άτλαντικού Όκεανού, μαζί με το περίφημο ύπερρωκεάνιο «Τιτανικό».

Πρώτος κάτοχος του «γαλάζιου διαμαντιού» ήταν κάποιος Γάλλος μεταπολίτης πολυτίμων λίθων, ο όποιος το είχε αγοράσει από τα περίφημα μεταλλεία της Γιοκόνδας και την εξαφάνισις του Γουλιέλμου στα νερά, τη στιγμή που έπρόκειτο να τον περι-συλλέξουν κι' αυτόν...

Και τελείωσε τη διήγησή του λέγοντάς της ότι ή Φιλίνη της είχε πει ψέμματα την προηγούμενη, γιατί έλπικαν άκόμα να ξαναβρουν το άγαπημένο της παιδί.

— Βάζαμε όλη τη νύχτα μαζί με γενναίους θαλασσιούς, οι όποιοι προσφέρθηκαν μόνι τους μόλις μαθεύτηκε ή θλιβερή αυτή είδηση. Όταν έπέρωσε, συνεχίζαμε άκόμα την έρευνά μας. Και γι' αυτό με την καρδιά σπαραγμένη, σάς λέω τώρα: Δεν μάς άπομένει πειά ούτε καιά έλπίδα...

Η Άλσατ ή, όταν άκουσε τά λόγια του, άρχισε να γείρει πάλι το κεφάλι της στο στήθος της, το όποιο είχε άνορθώσει για λίγες στιγμές για ν' άκούση το Λαέρτη... Δεν της έκανε πειά παρά να πεθάνη... Μα μία σκέψη πέρασε έξαφνα απ' το μυαλό της:

— Ο γιός μου χάθηκε, καθώς μου έλεπε... Μα ο Θεός έσωσε τη Μινιόν, την άγαπημένη του σύζυγο. Ποι έίνε λοιπόν;

— Έδώ!... Πώς;

— Τη μετέφεραν έδώ από χτες. Έκρυψαν προσεκτικά την παρουσία της, για να μην ήντιληφθή τίποτε. έφθασαν κάθε έλπίδα για την άνέσφιξη του Γουλιέλμου δεν είχε γείρει άκόμα.

(Άκολουθεί)

έπιχειρήσει και να πέφτει από άποθυμία σε άποτυχία ως ότου στο τέλος πέθανε στην ψάθα.

Μετά το θάνατό του, το άγέρας ένας Έβραίος Έλιασόν, ο όποιος άμέσως το πούλησε για ένα έκατομμύριο ρούβλια στο Ρώσο πρίγκηπα Κανιτόφσκυ. Ο πρίγκηπς το χάρισε σε μία όμορφη φίλη του χορεύτρια του «Φολι-Μπερζέρ», ή όποια το ίδιο βράδυ που έφερε το άπαισιό διαμάντι σκοτώθηκε απ' τον φίλο της με περίσσοφο, ενώ ο πρίγκηπς την έληη μέσα τρελλάθηκε.

Κατόπιν το «γαλάζιο διαμάντι» έπασε στα χέρια του Έλληνα χρυσού ο Μουαρίδη, ο όποιος γκεμιστήκε ύστερα από λίγες μέρες με το άμμάι του σ' ένα βράχο και σκοτώθηκε μαζί με τη γυναίκα του και τά παιδιά του.

Τέλος, το 1908 το «γαλάζιο διαμάντι» αγοράστηκε απ' τον Τσάρο Νικόλαο Β' ο 14ο άντι τριών έκατομμυρίων φράγκων. Σε λίγον καιρό όμως ταξιδεύοντας για κάποια έπιχειρήσή του στην Πεσία ληστεύτηκε και έπειτα από λίγες ήμέρες πέθανε στην έρημη από κίτρινο πυρετό.

Ο Λουδοβίκος 14ος προσέφερε τότε το γαλάζιο διαμάντι στην εύνομένη του κυρία ντε Μοντεσπάν, ή οποία απ' τη στιγμή που περιήλθε στην κατοχή της ή περφημένη εύνομένη άρχισε να χάνει την εύνοια του ύψηλο φίλου της, ο όποιος στο τέλος την άντικατέστησε με την κυρία Μανταύον και την έδωσε από τά άνακτορα.

Ο Λουδοβίκος 15ος στην κατοχή του όποιο περιήλθε το «γαλάζιο διαμάντι» μετά το θάνατο της Μοντεσπάν, το τοποθέτησε στο παράθυρό του, το «Χρυσό Δεσποτικό». Άλλά ή βασίλισσα Μαρία Άντουανέττα, το έβγαλε από εκεί και το έφερε ή ίδια στο περίβρασιό της. Της έφερε όμως δυστυχία, γιατί, ως γνωστόν, άντικατέστηκε κατά την επανίσταση.

Τό 1792, όταν πολυθήθηκαν σε δημοκρασία όλα τα κομμάτια των καταπονημένων βασιλέων, κάποιος Κατέ-Γκωγιά, άγόρασε το «γαλάζιο διαμάντι» άλλά άμέσως το μεταπώλησε σε κάποιον Άλλον Μπολιέ άπ' τη Μασσαλία. Ο Μπολιέ αυτός άπ' την ήμερα που άγόρασε ή γουρσοσύνη διαμάντι, άρχισε να χάνει σε κάθε του

«Άλλανό για να το φυλάξει. Μα την ίδια νύχτα κιάλας ο Άλδανος βρόθηκε μυστηριώδως στραγγαλισμένος. Ένας Άλλος Άλδανος φωνάκε που τον διαδρόμωκε στη φυλακή, το διαμάντι, σκοτώθηκε έξ' άμελείας απ' τον ίδιο το Σουλτάνο Άβδούλ Χαμήτ, ο όποιος έπειτ' από λίγο καιρό πέθανε κι' αυτός, ως γνωστόν, τόσο άδοξα, μισοτελλός και φυλακισμένος.

Ένας Τσάρος έπικρασε, δυνατός μενος Χαιπάτι, άγόρασε το «γαλάζιο διαμάντι» στη δημοπρασία των κομμάτων του Χαιψέ που έγεννήθηκε απ' τους νεοτούρκους. Τό πούλησε όμως άμέσως για ένατιση έκατομμύριο σ' έναν πλούσιο Άμερικανό.

Ο Άμερικανός αυτός τέλος έπίδο-βάστηκε στην πατρίδα του. Μα ο «Τιτανικός» δεν έφτασε ποτέ στο τέλος του ταξιδιού του, γιατί, ως γνωστόν, καταποντιστηκε, παρασύροντάς στο βάθος του Άτλαντικού και το γαλάζιο διαμάντι και τον κάτοχό του και τόσους έκατομμύριους ανθρώπων.

Έστερ απ' όλα αυτά που είναι ιστορικά έξεκατωσμένα, έχουν τόση άδικο όσο πιστεύουν ότι αληθινά ήσαν ιδιότητες των πολυτίμων λίθων:

ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΠΩΣ ΠΑΝΤΡΕΥΘΗΚΕ Η ΜΑΡΙΑ ΛΟΥΪΖΑ ΤΩΝ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΑ

Ένα περίεργο παιγνίδι τών μικρών Αυταριακών πριγκήπων. Η 'Αρκούδα της Γαλλίας. Τα προξενεία του Ναπολέοντος. Ένας γάμος, απ' τόν οποίο λείπει ο γαμπρός. Το ταξίδι πρὸς τὴ Γαλλία. Η συνάντησις τῆς Μαρίας Λουΐζας καὶ τῆς βασιλίσσης Καρολίνας. Τὰ πρῶτα δάκρυα τῆς καινούργιας αυτοκρατειρας. Η καταμέτρησις τῆς προίκα. Η συνάντησις τῶν συζύγων, κτλ.

ΗΝ ὥρα πού ἀπ' ἀρχῆς σ' ἀρχὴ στὸ Παρίσι ἀντηχοῦσαν κωδωνοκρούσεις καὶ κανονιοβολισμοί, ἀγγέλλοντες ὅτι ὁ στρατηγὸς Βοναπάρτης, πρῶτος ὑπάτος ὡς τότε, εἶχε στεφθεῖ Ἀυτοκράτωρ τῆς Γαλλίας, μέσα στὸ πύργο τοῦ παλατιοῦ Σαμπρόν τῆς Βιέννης, παίζαν μερικὰ πριγκιπόπουλα τῆς αυτοκρατορικῆς οἰκογενείας.

Τὰ βασιλόπουλα αὐτὰ ἦσαν ἡ κόρη τοῦ Ἀυτοκράτορος καὶ ἀνεψιὰ τῆς τραγικῆς βασιλίσσης Μαρίας 'Αντουανέτας, ἡ πριγκίπισσα Μαρία Λουΐζα, ἕνα ἀρχαιοκρίτος δεκαεπτά ἐτών, τὰ δύο ἀδελφία τῆς καὶ ἡ τρεῖς ἀδελφές τῆς. Ἐξέφανε ἡ Μαρία Λουΐζα εἶχε μιὰ περίεργη ἔμπνευσι. Τὴν ἐναχοίνωσεν ἁμέσως σ' ἀδελφία καὶ αὐτὰ τὴν ἐπεδοχίμασαν μ' ἑνθουσιασμό.

Σὲ μιὰ ἀπ' τὶς πόρτες τοῦ παλάτου, μέσ' ἀπὸ τὰ κάγκελα, φρουρούσε ἕνας ἡλικιωμένος γρεναδιέρος.

Οἱ μικροσκοπικοὶ πριγκίπες λοιπὸν πῆρσαν μιὰ καρτέλλα, γράφανε ἐπάνω μὲ μεγάλα γράμματα τὴν λέξι «Ναπολέων», πῆγαν κατόπιν κοντὰ στὸν γρεναδιέρο καὶ καρφιτσώσανε τὴν καρτέλλα αὐτὴ στὸ κοντάκι τοῦ πύλου του. Ἐπειτα τὸν διατάχσαν νὰ πιάσῃ τὸ ὅπλο του ἀνάποδα, ἀπὸ τὴν κἀννη, νὰ τὸ σηκώσῃ ψηλὰ καὶ νὰ σταθῇ ἔτσι. Τότε τὰ διαβολάκια ἐκεῖνα, παίρνοντας πέτρας καὶ σβώλους ἀπὸ χῶμα, ἄρριξαν νὰ τὰ πετᾶνε στὴν καρτέλλα, γροῦδώντας σὰν τρελλοὶ καὶ φωνάζοντας:

— Νά, παλτοράκιωδινε Βοναπάρτη!... Νά καὶ αὐτὴ, παληροξέβρωστα δημοκράτη!... Πάρε καὶ αὐτὴν, ὕαινα τῆς Κορσικῆς!...

Ἡ σκηνὴ αὐτὴ κράτησε ἀρκετὴ ὥρα, ὡς ὅπου, σὲ κάποια στιγμή, ἔμφανίστηκε ἡ γκυροβρόντα πὺν πριγκίπων κῆρυγμα Σχιβάρτςμπαχ, ἡ ὁποία τοὺς ἐβλεψε ὅπου μπόρεσάν τ' ἰδεῖν καὶ βασανίζανε τὸν γέρο γρεναδιέρο.

— Μὰ εἰμεὶς δὲν θέλαμε νὰ κάνουμε κακὸ στὸν γέρο Φόρτε, ἀπάντησε τότε θαρρετὰ ἡ Μαρία Λουΐζα πού ἦταν ἡ ἀρχηγὴ τῆς παρίας. Ἐμεῖς δέλαμε νὰ ἐξευτελιστοῦμε αὐτόν, τὴν 'Αρκούδα τῆς Γαλλίας.

Ποὺ νὰ φαντασθῇ ὅμως ἡ μικρὴ ἀστρακὴ πριγκίπισσα, δὲν τῆλεγε αὐτὰ, δὲν μιὰ μέρα θὰ γίνετο σὺζυγος τῆς 'Αρκούδας τῆς Γαλλίας.

Πέρασαν ἕξι χρόνια ἀπὸ τότε καὶ ἡ Μαρία Λουΐζα ἦταν δεκαεννέα ἐτῶν, δὲν, ἔπειτα ἀπὸ πολὺν καιρὸ παρσηνικὴς διπλωματικῆς διαπραγματεύσεως, ἔφτασε μιὰ μέρα στὴν ἀστρακὴ Αἰθὺς γιὰ νὰ τὴν ἔλθῃ ὡς σύζυγος τοῦ Ναπολέοντος, μιὰ πολυμελὲς γαλλικὴ ἀποστολή. Ἡ ἀποστολὴ ἀπετελεῖτο ἀπ' τὸν στρατάρχη Μπερτιέ, ἀλλήλαρχο τοῦ Ναπολέοντος,

πριγκίπα τοῦ Νευσάτλ καὶ δοῦκα τοῦ Βαγκράμ, ἀπὸ τέσσερες στρατηγούς ὑπασιπιάς τοῦ Ναπολέοντος, ἀπὸ δώδεκα κυρίες τῆς Αἰθῆς του καὶ ἀπὸ πολυάριθμους ἄλλους αὐλικούς. Σαράντα χρόνια πρὶν εἶχε στήσει στὴ Βιέννη καὶ μιὰ ἄλλη παρόμοια ἀποστολή, ἡ ὁποία εἶχε ἐπὶ κεφαλῇ τὸν μαρκήσιο Ντερφὼ γιὰ νὰ ἐλθῇ τὴν πριγκίπισσα Μαρία 'Αντουανέτα ὡς σύζυγος τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου 16ου.

Μόλις ὁ Μπερτιέ καὶ οἱ σύντροφοί του ἔφτασαν σ' ἀνάκτορο, τοὺς ὠδήγησαν στὴν μεγάλη αἴθουσα τοῦ παλατιοῦ, ὅπου βρισκόντουσαν συγκεντρωμένοι ὅλη ἡ αυτοκρατορικὴ οἰκογένεια τῆς Αὐστρίας, οἱ αὐλικοὶ, τὰ μέλη τῆς κυβερνήσεως καὶ οἱ ἐξένοι διπλωμάτες. Σὲ λίγο μπῆκε μέσα, μαζὺ μὲ τὴν ἀχώριστη φίλη τῆς, τὴν κόμισσα Λατζάνσκα, καὶ συνοδευμένη ἀπὸ ἕξι κυρίες τῶν τιμῶν, ἡ

καὶ, τὸ ἀνοίξε καὶ, δάχροντας ἀπὸ μέσα μιὰ μινιατούρα τοῦ Ναπολέοντος, εἶπε σὲ μιὰ ἀπ' τὶς ἀκολουθοῦσες τῆς:

— Ἐχετε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ κρατάτε στὸν λαμὸ αὐτὸ τὸ ὑπέροχο στολίδι;

Τρεῖς μέρες ἀργότερα, στὴν ἐκκλησίαν τῶν Αὐγουστιανῶν, τὴν ὠραιότερη τῆς Βιέννης, ἔγιναν οἱ γάμοι τῆς Μαρίας Λουΐζας μὲ τὸν Ναπολέοντα, ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν ἦταν παρὼν ἀλλ' ἀντιπροσωπεύετο ἀπ' τὸν ἀρχιδούκα Κάρολο. Ἀμέσως μετὰ τὸ μυστήριο, ὁ κόμης Μοντεσκιέ, ἐν ἀπὸ τὰ μέλη τῆς γαλλικῆς ἀποστολῆς, ἔφυγε καλπάζοντας γιὰ τὸ Παρίσι γιὰ ν' ἀναγγεῖλῃ στὸν αὐτοκράτορα γαμπρὸ τὴν τέλει τοῦ γάμου του.

Σὲ λίγες μέρες ἔφυγε γιὰ τὴν Γαλλία καὶ ἡ αὐστριακὴ πριγκίπισσα πού εἶχε ἀνακηρυχθεῖ Ἀυτοκράτειρα τῶν Γάλλων καὶ βασιλίσσα τῆς Ἱταλίας.

Μαρία Λουΐζα. Φοροῦσε ἕνα θανάσιο φόρεμα ἀπὸ γαλβάνο μεταξωτὸ, μὲ τετράγωνον γιακά, πού ἄφινε νὰ φαίνεται ὁ ὠραίος λαιμὸς τῆς, καὶ τὰ πόλλευκα μπράτσια τῆς καὶ πού ἦσαν στολισμένα μ' ἕνα πλῆθος μαργαριτάρια καὶ ἄλλα πολυτίμητα πετρεῖδη.

Τότε ὁ Μπερτιέ, ὁ ὁποῖος φοροῦσε τὴν πὺν λαμπρὴ στολὴ τῆς καὶ εἶχε τὸ στήθος γεμάτο παρσηνικὰ, στάθηκε μπροστὰ στὴν Μαρία Λουΐζα, καὶ, δείχνοντας τῆς μιὰ χρυσὴ θήκη, πού κρατοῦσε ἕνας Γάλλος αὐλικός, δίπλα του, πάνω σ' ἕνα βαλυνόμιο μαζιλάρ, τῆς εἶπε:

— Ἐπιτρέψατέ μου νὰ προσφέρω στὴν Ὑψηλότητά σας, ὡς μίσηρος τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Ἀυτοκράτορος τῶν Γάλλων, αὐτὸ τὸ πορτραῖτό του, πού ἔβαλε νὰ τοῦ φτιάξουν ἐπιτέφες γιὰ σᾶς.

Ἡ Μαρία Λουΐζα, ἀκούγοντας τὰ λόγια του, κοκκίνισε. Πῆρε τὸ κοντά-

κιὰ τὸ ταξίδι τῆς αὐτὴ χρειάστηκε νὰ γίνουν πολλὲς προετοιμασίες, γιὰτὶ ἡ νεαρὰ ἡγεμόνισα εἶχε πολλὰς ιδιοτροπίες. Ἐνὰ ἀπὸ τ' ἀνέκτα εἶχε μεταρρυθμιστεῖ σὲ κρεββατοκίμαρα γιὰ νὰ πλαγιάξῃ ἐκεῖ ὅπου θὰ κοινοῦσε. ἕνα ἄλλο σὲ μπουνοῦς, καὶ ἕνα τρίτο σὲ παλόνι. Μέσα στὸ τελευταῖο αὐτὸ βάζει, εἶχαν κραμασθεῖ κλουβὶ μὲ τὰ ἀγαπημένα τῆς πουλάκια, πού ἤθελε νὰ τὰ πόρῃ μαζὺ τῆς στὸ Παρίσι, ὑπῆρχαν ἐταξέρες μὲ τίς εἰκόνας τῆς καὶ τὰ διάφορα μπιμπιλάκια τῆς καὶ μιὰ πολυβρονίτσα γιὰ τὸν Ζοζὺ, τὸ χαϊδεμένο τῆς σκυλάκι, πού τῆς τὸ εἶχε χαρίσει ὁ προσθετής τῆς Ἀγγλίας.

Ὅταν ἡ Μαρία Λουΐζα ἀποχαιρέτοῦσε τοὺς δικούς τῆς, ἔκλαιγε σὰν μικρὸ παιδίκα καὶ ἀνέβαλε διαρκῶς νὰ δώσῃ διαταγὴ γιὰ νὰ ξεκινήσῃ ἡ ἀνέλεστη συνοδεία τῶν ἀνιψιῶν. Ὁ πρῶτος σταλμάς τοῦ ταξιδιοῦ ἔγινε στὸ Μόναχο, ἀπ' τὸ ὁποῖο ἡ

Μαρία Λουΐζα ἔγραψε στὸν σύζυγό τῆς, τὸ πρῶτο γράμμα, ἕνα γράμμα κάπως ψυχρὸ. Τὸ δεύτερο ὅμως γράμμα πού τοῦ ἔγραψε τὴν ἄλλη μέρα ἀπὸ τὸ Ρόσταντ ἦταν πῶς θερμὸ.

Ὅταν ἡ συνοδεία τῆς νύφης ἔφτασε στὸ Μπραουνάου, ἡ Μαρία Λουΐζα ἐσχώρισε μέσα στὶς ἀρχὲς πού εἶχαν βγαῖ νὰ τὴν ὑποδεχτοῦν μιὰ κυρία φηλὴ, ἀδύνατη καὶ πολὺ μελαγχολικὴ, μὲ ὕψος ἐπιτακτικὸ, ἡ ὁποία προχωροῦσε πρὸς αὐτήν. Ἐνὰς ὑπασιπιάστῆς τῆς φηβοῦσε τότε ὅτι ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἦταν ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ναπολέοντος Καρολίνα Μυσά, βασιλίσσα τῆς Νεαπόλεως, στὴν ὁποία ὁ ἀδελφός τῆς εἶχε ἀναθέσει νὰ προῦπαντήσῃ τὴν σύζυγό του.

Μόλις βρέθηκε κοντὰ στὴ νύφη τῆς, ἡ Καρολίνα τὴν ἀγκάλιασε ζωηρὰ καὶ ἄρχισε νὰ φιλεῖ καὶ νὰ ξαναφιλεῖ τὰ ρόδια μαζιλάρ τῆς.

Τρεῖς ὅματα πρὸ πίσω στεκόταν ἡ ἀχώριστη φίλη τῆς Μαρίας Λουΐζας, ἡ κόμισσα Λατζάνσκα, ἡ ὁποία κῆρυτσε τὴν Καρολίνα μὲ ὕψος περιφρονητικὸ γιὰ τοὺς χυδαίους τρόπους τῆς.

Ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ναπολέοντος τὸ ἀντελήθη αὐτὸ καὶ ἀμέσως ρώτησε τὴ νύφη τῆς:

— Ποιὰ εἶνε ἡ ὥρα καὶ ὁλοσούρη αὐτὴ κυρία πού σὰς συνοδεύει;

— Ἐπιτρέψατέ μου, νὰ σᾶς τὴν παρουσιάσω, ἀπάντησε ἡ Μαρία Λουΐζα. Εἶνε ἡ δεσποινὴ Λατζάνσκα, ἡ ὁποία κῆρυτσε τὸν Ἀυτοκράτορα, ἂν κατῆστε μαζὺ σὰς μιὰ ξένη.

— Ὁραῖα! Ὁραῖα! εἶπε ἡ Καρολίνα. Ὅσοσο, ἀγαπητὴ μου, εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ σᾶς πῶ ὅτι θὰ δυσχερῆστε τὸν Ἀυτοκράτορα, ἂν κατῆστε μαζὺ σὰς μιὰ ξένη.

— Μὰ μοῦ εἶχανε πεῖ ὅτι...

— Σᾶς εἶχανε γελᾶει, ἀγαπητὴ μου. Ὁ Ἀυτοκράτωρ δὲν θέλει καθόλου ξένους στὸ παλάτι του... Ἡ ξένη κυρία πού σὰς συνοδεύει, καλὰ θὰ κάνουν νὰ σᾶς ἀφήσουν, γιὰτὶ σὲ λίγο θὰ μποῦμε στὸ γαλλικὸ ἔδαφος.

Δάκρυα ἀνέβηκαν τότε σὰς μάτια τῆς Μαρίας Λουΐζας. Μὰ ἡ Καρολίνα ἦταν ἀνιψιῶν. Ἐπειτα δειγνύοντες τὴν ἀρχὴ τῆς θεντῆλας τῆς τὸν Ζοζὺ, ρώτησε τὴ νύφη τῆς:

— Καὶ αὐτὸ τὸ φοικαλέο ζῶο τί εἶνε;

— Εἶνε τὸ σκυλάκι μου.

— Ὅχι, ἀγαπητὴ μου. Μάθετε ὅτι ὁ Ἀυτοκράτωρ δὲν μπορεῖ νὰ ὑποφέρει ὅτε τὰ σκυλιά, ὅτε κανεὸς εἶδους ζῶο.

Τότε ἡ Μαρία Λουΐζα δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ πρὶν καὶ ἔσπασε σὲ λυγμούς. Ἡ Καρολίνα, ἐλθόντας τὴν νὰ κλαῖ, τὴν λυπήθηκε καὶ τῆς ἐπέτρεψε νὰ πόρῃ τὸν Ζοζὺ μαζὺ τῆς στὸ Παρίσι, μὰ ὅχι καὶ γιὰ τὴν κόμισσα Λατζάνσκα, μολονὶς ὁ Ναπολέων δὲν τῆς εἶχε δώσει καμμιὰ σχετικὴ διαταγή.

Στὸ μεταξύ, οἱ νομικοὶ σύμβουλοι

τοῦ Ναπολέοντος, διάβασαν τὸ γαμήλιο συμβόλαιο, τὸ ὁποῖο ἦταν ἀντιγραφή κατὰ λέξιν τοῦ συμβολαίου τῶν γάμων τοῦ Λουδοβίκου 16ου καὶ τῆς Μαρίας 'Αντουανέτας. Ἐπειτα ἄρχισε ἡ καταμέτρησις τῆς προίκα. Δυὸ γραμματεῖς μέτρησαν ἕνα πρὸς ἕνα εἰς 500.000 δλοχρυσὰ δουκάτα πού ἀποτελοῦσαν τὴν ρευστὴ προίκα τῆς Μαρίας Λουΐζας καὶ, δταν τελείωσαν, ἐκτίμησαν τὰ ἐπιπλά τῆς καὶ τὰ ἄλλα πράγματά τῆς.

Στὸ τέλος δὲ παραδίδανε στὴ νέα Ἀυτοκράτειρα τὰ κοσμήματα τοῦ γαλλικοῦ στέμματος. Ἦσαν τὰ ἴδια κοσμήματα τῆς Μαρίας 'Αντουανέτας, πού εἶχαν περάσει ἐντωμεταξὺ ἀπὸ τὰ χεῖρα τῆς Ἰωσήφινας.

Ἐπὶ τέλος ὅλες αὐτὲς ἡ διατυπώσις τελειώσανε καὶ ἡ συνοδεία ξεκίνησε γιὰ τὴν Γαλλία.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς 27 Μαρτίου 1810 ἡ Μαρία Λουΐζα μὲ ὅλη τὴν ἀκολουθία τῆς ἔφτασε στὸ μικρὸ χωριὸ Κουρσέλλε, τελευταῖον σταθμὸ πρὶν ἀπ' τὸ Σουασσόν. Τὸ δρόμο δὲ τῆς ἐπομένῃς θὰ ἔφτανε στὴν Κομπιέννη ὅπου θὰ τὴν περιμένε ὁ Ναπολέων μὲ ὅλη τὴν Αἰθὺς του.

Καθὼς εἶχε σταματήσει τὸ ἀμάξι τῆς, στὴν κεντρικὴ πλατεῖα τοῦ Κουρσέλλε, ἡ Μαρία Λουΐζα σιλοῦντοῦσε τὴν ποσειδὼν συνάντησιν ἐπὶ μὲ τὴν 'Αρκούδα τῆς Γαλλίας. Ἡ ὅδελε νὰ κατεβῇ ἀπ' τὸ ἀμάξι καὶ νὰ περπατήσει, μὰ δὲν ἦταν δυνατόν, γιὰτὶ ἔδρασε γαλβάνο. Περιωρίστηκε λοιπὸν, νὰ κατεβῇ ἔξω ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ ἀμαξιοῦ, πού τὴν κρατοῦσε ἀνοιχτὴ, ὅρθιος ἀπ' ἔξω καὶ βροχόμενος ἀέριος, ὁ κόμης 'Αντενάντ, ὑπασιπιάστῆς τοῦ Ναπολέοντος, ἀπεσταλμένος στὴν ἀκολουθία τῆς.

Ἐνὼ λοιπὸν κόνταζε ἔξω, ἡ νέα Ἀυτοκράτειρα εἶδε νὰ ἐγείνουν ἀπ' τὴν πόρτα τῆς ἀντικρυνῆς ἐκκληρίας, ὅπου εἶχαν καταφύγει γιὰ νὰ μὴ βροχνοῦν, δύο ἄνδρες, ἀπ' τοὺς ὁποῖους ἕνας ἦν καὶ λίγο κοντός, εἶχε βῆμα σταθερὸ καὶ παρὰστρμα ἐπιβλητικὸ.

Προχωρήσανε κατευθεῖαν πρὸς τὸ ἀμάξι τῆς. Ὁ κόμης 'Αντενάντ εἰσεταζόταν νὰ τοὺς διατάξῃ ν' ἀπομακρυνθοῦν, ὅταν ξαφνικὰ τινάχτηκε ἔπάνω, στάθηκε προσοχὴ καὶ, χαϊδεύοντας, φώναξε:

— Στὰ ὄπλα! Ὁ Ἀυτοκράτωρ!...

— Ζῶο! τοῦ εἶπε τότε ὁ κοντόσωμος ἄνδρας πού ἦταν ὁ Ναπολέων. Δὲν μποροῦσε νὰ δουδαῖσῃ!...

Ἀκούγοντας τὴ λέξι αὐτοκράτορα, ἡ Μαρία Λουΐζα ἔγινε κατακόκκινη καὶ ἄρχισε νὰ τρέμει σὰν τὸ κηλίδι. Δὲν μποροῦσε ν' ἀρθεῖ ὡς ἐλπί. Μὰ γρήγορα κατέβηκε νὰ ἐπιβῇ στὸν ἑαυτὸ τῆς. Ἀνοίξε μὲ χεῖρ τὰ μπράτσια τῆς καὶ δέχτηκε στὴν ἀγκυλιά τῆς τὸν μουσκεμένο Ναπολέοντα, ὁ ὁποῖος πέταξε τὸ καπέλλο του στὸ κάθισμα καὶ τὴν ἐφίλησε θερμὰ...

— Μεγαλειότητάς, τοῦ εἶπε ἡ Μαρία Λουΐζα, πολὺ δόξαλα ὅτι κατέβηκα νὰ σᾶς ἀναγνωρίσω! Ἔσπε πολὺ πρὸ ὠραίος ἀπὸ ὅτι σᾶς δείχνει τὸ πορτραῖτό σας.

Αὐτὰ ἦσαν τὰ πρῶτα καὶ τελευταῖα ῥωμὰ λόγια πού εἶπε ἡ αὐστηρικὴ ἀρχιδούκισσα στὴν 'Αρκούδα τῆς Γαλλίας κατ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ συζυγικοῦ τοῦς βίου.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΤΥΠΟ

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΑΠΑΣΧΟΛΟΥΝ ΤΗΝ ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

Ἀποτελεῖ εὐτύχημα ὁ τίτλος τῆς «μῆς» γιὰ μιὰ νέα; Τί λένε αὐτὲς πού τὸν ἔχουν. Τὰ παθήματα τῆς μῆς Ἀγγλίας. Ἡ Μπρέντα Πῶλ καὶ τὰ ναρκωτικά. Πῶς τὸ ἔσκασε ἀπ' τὴν κλινικὴ. Ἡ ἐπιστροφή τῆς στὴν Ἀγγλία. Ἡ γυναῖκα πού ἔλλαξε τακτικὰ ἐνδράματα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ἀσφαλῶς, τὸ νὰ εἶνε μιὰ γυναῖκα «βασιλίσσα τῆς καλλονῆς» δὲν εἶνε καὶ τόσο μεγάλον εὐτύχημα!... Γιατὶ ἡ δυστυχισμένης αἰσὶν ἔχουν βρεῖ κυριολεκτικῶς τὸ μπαλὰ τους μὲ τίς κοροϊδίες καὶ τίς καλοχολίες τοῦ κόσμου! Κι' ὅμως ἡ περισεύσεως ἀπ' αὐτὲς εἶνε τίμιες, γιὰτὶ μιὰ γυναῖκα πού ἔχει ὅτι εἶνε ὠραία... φιλᾶει πάντα τὴν ἀρετὴ τῆς, περιμένοντας μιὰ τύχη ἐξαιρετικὴ!... Ἀς μὴ ξεχνᾶμε ἄλλωστε ὅτι καὶ ὁ Ἐρνέστος Ρενάν εἶπε κάποτε τὸ ἔξης: «Ἡ ὠμορφιὰ εἶνε ἀρετὴ»!

Τελευταίως, ἡ δεσποινὴς Ἀγγέλα Γιάις ἡ αἰς Ἀγγλία 1932 διηγήθηκε στὶς ἐφημερίδες τίς ἀπογοητεύσεις πού δοκίμασε ἐξ αἰτίας τοῦ τίτλου τῆς αὐτοῦ.

— Στὴν Ἀμερικὴ, εἶπε, ὁ κόσμος λατρεῖ τίς «μῆς» καὶ τὰ διάφορα ἐργαστήρια τοῦς προσφέρουν τεράστια ποσὰ γιὰ νὰ χρησιμοποιοῦν τὰ προϊόντα τους. Στὴν Ἑβρώπη ὅμως ἡ κατὰστασις εἶνε τραγικὴ γιὰ τὴν δυστυχισμένη αὐτὴ κατὰστασις, ἰδίως δὲ τὴν Ἀγγλία, ὅπου ἐπικρατεῖ ἡ γνώμη ὅτι ἡ ὠμορφιὰ καὶ τὸ μυαλὸ εἶνε δυὸ πράγματα ἀσυνδιδάστα!... Παντοῦ ὅπου ζήτησε καὶ θέσι, μοῦ ἀπαντήσανε: «Ἐῖσα, σὲ ἡ μῆς Ἀγγλίας; Τί κρίμα!... Δὲν ξέρετε τί θλακίαι πού κάνουν νὰ ἐπιζητήσετε τὴν ὁποία προξενεῖτε... Κανεὶς σήμερον δὲν ζητεῖ τὴν καλλονὴν. Ὅλοι θέλουν τὸ μυαλὸ!...»

Κι' εἶται ἡ Ἀγγέλα Γιάις, ἀπὸ προσπαθῆς τοῦ χάκου νὰ πείσῃ τοὺς πατριώτες τῆς ὅτι εἶχε καὶ μυαλὸ. ἀναγκάστηκε ἐπὶ τέλος νὰ ξαναρχίσῃ τὸ στάδιόν τῆς, ὡς ἄσπερ τοῦ κινηματογράφου τρακαστοῦ πέντατος μεγέθους!...

Ἀμύπητ' εἶνε ἐπίσης ἡ δὴλωση, τὴν ὁποία ἔκανε ὁ πατέρας τῆς αἰς Γαλλίας 1932.

— Ἐγὼ, εἶπε στοὺς δημοσιογράφους, δὲν ἀνακατεῖνται καθόλου στὴν ἡλικία αὐτὴ κωμωδία, μὲ τὴν ὁποία ἐμπλεξε ἡ κόρη μου!...

Ἐξαιρετικὰ ἀτυχὴ στάθμη καὶ ἡ αἰς Οὐγγαρίαν Μαρία Τασόντι Φίκα. Ἡ νεαρὴ αὐτὴ ἀβασιλίσσα ζήτησε νὰ γίνῃ ῥεπόρτερ, ἀλλὰ ἀπέτυχε οἰκτρότατα! Στὴν πρώτη συνέντευξί πού δέθηκε νὰ πᾶρῃ, τὴν ἔστρωσαν στὴν κοροϊδίαν καὶ τὴν ἔκαναν

ν' ἀπελπιστὴ καὶ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ δημοσιογραφικὸν στάδιον!...

Ἀς ἀφήσουμε ὅμως, τώρα τίς διάφορες ἀβασιλίσσας, καὶ ἄς δοῦμε μερικὲς ἄλλες γυναῖκες, πού συγκινοῦν σήμερον τὴν κοινὴ γνώμη τῶν διαφόρων κρατῶν.

Στὴν Ἀγγλία, ἡ ἐφημερίδες ἀσκολήθηκαν τελευταῖως ἐκτενέστατα μὲ τίς περιπέτειες τῆς μῆς Μπρέντα Πῶλ. Ἡ νέα αὐτὴ ἀνήκει σὲ μιὰ ἀπ' τίς καλύτερες οἰκογένειες τοῦ Λονδίνου, ἦταν δὲ ἀρραβωνιασμένη μὲ τὸ γιὸς ἑνὸς πλουτοῦ τραπέζιτη. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς δὲν τῆς ἦταν πιστός, γιὰ νὰ ξεχάσῃ

Μεταξὺ τῶν γυναικῶν πού προκαλοῦν σήμερον τὴν προσοχὴ τοῦ κόσμου, πρέπει ν' ἀναφέρουμε καὶ τὴν Ἀμερικανίδα Ζερμὰν Κόκιν, πού σκοπεῖ ν' εἶναι «καρχιδά» (εἰδος μικρῆς βάσκας) νὰ διασχίσῃ τὴ Μεσόγειον, ἀπ' τὸ Ἀλγέρι ὡς τὴν Μασσαλία. Ἐφυγε μάλιστα κίβλας γιὰ τὴν πρωτεύουσα τοῦ Ἰαλγερῶ, ἀπ' ὅπου θὰ ξεκινήσῃ γιὰ τὴν ἐπικίνδυνον αὐτὴ διαδρομὴν.

Στὴ Γερμανία, ἡ γυναῖκα τῆς ἡλικίας εἶνε ἡ περὶ τὴν κομμουνιστρίαν Κλάρα Ζέτκιν, ἡ ἀγναιὰ τῆς ἐπαναστάσεως, ἡ ὁποία εἶνε ἡ πρὶν ἡλικιωμένη βολεῦσιν τοῦ Ράιχσταγ (76 χρονῶν!...). Ἡ Ζέτκιν, μάλιστα, λόγω τῆς ἡλικίας τῆς, κέρυε τὴν ἀνάδιν τῶν συνεδριάσεων τῆς νέας βολεῦσιν τῆς περιόδου.

Τέλος στὸ Παρίσι γὰρ καὶ ὁ κόσμος τελευταῖως μὲ τὰ κατεβῆματα τῆς Μαργαρίτας Λαζαί. Ἡ ὠραία αὐτὴ νέα, πού ἦταν ἀρχικὸς γορὸς καὶ πού ποῦ καφε-κόνσες, ἔγινε διαδοχικῶς δημοσιογραφία, ἀεροπόρος, καρχιδά καὶ ἐπὶ τέλος... δικηγόρος!... Ἐννοεῖται ὅτι φωνάζει ν' ἀλλάξῃ κἀθε πόσο σ' ὅμοια τῆς καὶ ἔτσι, δταν τελευταῖως ἔκανε τὸ δικηγόρο, εἶνε

Συνέχεια εκ του προηγούμενου

II

Τὰ θλιβερά οικογενειακά δυστύχηματα πού επηρέασαν τὸν Τορκουάτο Τάσσο κατὰ τὴν παιδική του ἡλικία, ὁ θάνατος τῆς μητέρας του, ὁ χωρισμός του ἀπὸ τὴν ἀδελφή του Κορνήλια καὶ ἡ πικρία τοῦ ἐξοριστοῦ πατέρα του, τὸν ἔκαναν ν' ἀποκτήσῃ αὐτὴ τὴ μελαγχολία, ἡ ὁποία τοῦ ἐβίωνε σ' ὅλη τὴν ζωὴ. (Οἱ ἄνθρωποι πού ἡ παιδική τους ἡλικία πέρασε μὲ θλίψεις, δὲν νοιώθουν ποτέ πάλι τὴ χαρὰ ὅπως τὴ νοιώθουν οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι γιὰ τὴν ὁ Σενέκας σ' ἕνα ποίημά του πού φαίνεται σὺν σύγχρονον.

Ἀπὸ μιὰ ἐπιστολὴ πού ἀπερρίθη ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ὁ νεαρὸς Τορκουάτος ἀπ' τὴ Ρώμη, στὴν ὥρα καὶ ἰσχυρὰ προστάτρια τῶν ἐξαιρητικῶν πνευμάτων, τὴν περίφημη Βιτορία Κολλόνια, βλέπει κανεὶς πόσο ὁ νέος αὐτὸς κίχωνόταν βαθειὰ τὴς δυστυχίας τοῦ πατέρα του καὶ τῆς ἀδελφῆς του. Γι' αὐτὴ τὴν ἀδελφὴν τοῦ ἀκριβοῦς, τὴν ὁποία διὰ τῆς βίας κρατοῦσαν κοντὰ τοῦς οἱ θεοὶ τῇ σπῆι Νεάπολι, ἐπιμαρτυρεῖ ὁ Τάσσο τὴν προστάτρια τῆς μεγαλόφνης ἀρχόντισσας καὶ τῆς γράφει:

«Τὸ νὰ συνδράμῃ κανεὶς ἕνα φτωχὸ εὐγενῆ, ὁ ὁποῖος, χωρὶς νὰ φταίῃ οἱ τίποτα καὶ ὁ ὁποῖος ἀντιθέτως μὴ νὰ παραμεινῇ πιστὸς στὴν τιμὴ, ἐκτεσε στὴ δυστυχία καὶ στὴν ἀνέχεια, ἀποστελεῖ τὸ πνεῦμά του ἐνδύμενο, ἐξαιρετικὸ καὶ μεγάλου, ὥπως τὸ δικό σας... Χωρὶς αὐτὴ τὴ συνδρομὴ λοιπόν, ὁ φτωχὸς μου γέρος πατέρας δὲν θ' ἀρχίσῃ νὰ πεθάνῃ ἀπὸ ἀπελπισία καὶ μαζὺ μ' αὐτὸν θὰ χάσεται ἕναν ἀπ' τοὺς πρὶν ἀποσιωπούμενους θανμαστὰς σας.

Ὁ κομιστὴς αὐτῆς τῆς ἐπιστολῆς θὰ σὰς πῇ διὰ ὁ θεὸς μου Σκλιόν Ρόσσι θέλει νὰ παρηγορῇ τὴν ἀδελφὴν μου μ' ἕνα φτωχὸ εὐγενῆ, ὁ ὁποῖος θὰ τὴν κἀν δυστυχισμένην.

Ἦνεν μεγάλο δυστύχημα, Κορία, νὰ χάσῃ κανεὶς τὰ πλοῦτή του, μὰ τὸ χειρότερον εἶναι νὰ ξεπερῇ ἀπὸ τὴν τὰς σπῆι ὁποία γεννηθῇ. Ὁ φτωχὸς μου πατέρας δὲν ἔχει παρὰ ἐμένα καὶ τὴν ἀδελφὴν μου, καὶ ἀπὸ τότε πού ἡ μοῖρα τὸν ἔκανε νὰ χάσῃ τὴν περιουσία του καὶ τὴν σύζυγό του πού τὴν ἀγαποῦσε περισσότερον ἀπὸ τὴν ψυχὴ του, ἡ ἰδέα διὰ μοῖρᾶ νὰ στερηθῇ καὶ τὴν κόρη του, κοντὰ στὴν ὁποία λογαρίαζε νὰ περῶν τὴς τελευταῖες ἡμέρες του, τοῦ προκαλεῖ πραγματικὴ ἀπόγνωση...

Δὲν ἔχουμε πιά φίλους στὴ Νεάπολι, οἱ συγγενεῖς μας πού βροῦνται ἐκεῖ εἶναι ἔχθροι καὶ γι' αὐτὸν τὸν λόγο εἶναι φοβερόντα νὰ μᾶς δώσουν τὸ χεῖρ τους καὶ νὰ μᾶς βοηθήσουν... Ὅστις μονάχα μπορεῖ νὰ μᾶς συνδράμῃ τώρα καὶ νὰ ματαιώσῃ τὸν ἐρημικιστικὸ αὐτὸ γάμο τῆς ἀδελφῆς μου...

Ἡ ἡρώδεια μου εἶνε τόσο, ἐξαιρετικὴ κορία, ὥστε ἡ ἀταξία τοῦ πνεύματός μου διαπονέρεται καὶ σὺν γυμνάσματά μου. Μὰ ἡ ἐξοργιστὴς σας μπορεῖ νὰ φανταστῇ τοὺς πόνους μου...

Ἐνῶ ὁ Τορκουάτος προέβαινε σ' αὐτὰ τὰ συγκινητικὰ διηγήματα, πού δὲν ἔφεραν, ἀλλοῖμονο! κανένα ἀποτέλεσμα, γιὰ ν' ἀπελευθερώσῃ τὴν ἀδελφὴν του, ὁ φτωχὸς πατέρας, ἄφινε τὸν πόνον του μὴ τὸ θάνατόν της.

Οἱ Μεγάλοι Ἐρωτές

ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΣ ΤΑΣΣΟΣ ΚΑΙ ΛΕΟΝΩΡΑ

(Ἡ ἐρωτικὴ τραγωδία τοῦ μεγάλου ποιητοῦ τῆς «Απελευθερωθεῖσης Ἱερουσαλὴμ», γραμμένη ἀπὸ τὸ γλυκύτατο ποιητὴ τῆς «Λιμνῆς»)

πολυαγαπημένους τοῦ σοφίου Παρκί-α νὰ ξεχωνεῖται, γράφοντας μὴ ὥδῃ, ἐφαπτομένη πρὸς τοὺς ἐρωτικούς θεῶνους τοῦ Πετράρχη.

Ἔτσι, ἡ ποίησις, ἡ φτώχεια, ὁ θάνατος, τὰ δάκρυα, ἡ θεοσκία, τὰ νεύματα, τὰ νηστεία, ἦσαν ὅπως γράφει ὁ Ἰωβ, ὁ πᾶσι τὸς πόνους καὶ ἡ μὴ πᾶσι τὸς μέλλοντες μεγάλου ποιητοῦ τῆς Ἱταλίας...

Ἡ προσέγγισις τῶν στρατευμάτων τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας πού ἐρχόντουσαν νὰ πολιορκήσουν τὴ Ρώμη καὶ ὁ φόβος τοῦ μήπως πέσει σὺν χερί τῶν ἐχθρῶν τοῦ Ἰσπανίου, ἀνάγκασαν τὸν πατέρα τοῦ Τορκουάτου νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἀδελφὴν πού τοῦ εἶχε παραχωρήσει στὴ Ρώμη ὁ καρδινάλιος Ἰππόλυτος τῆς «Βιτορίας». Ἐπειδὴ πρῶτα τὸ γυῖο του στὸ Μπέργκχαμ, κοντὰ σ' ἕνα συγγενὴ τοῦ ἱερὰ γιὰ ν' ἀποτελεῖ ὡς πρὶν σπουδὴς τοῦ καὶ εἰπεῖται ἐκείνησε καὶ ὁ ἴδιος περὶς, ἔχοντας ὡς ἀποσκευὴς δύο ποικίλα καὶ τὰ χειρόγραφα τοῦ ποιητοῦ καὶ τοῦ ἱεροῦ ἀπὸ τὸ θάνατο.

Δυστυχῶς, εἶπετ' ἀπὸ λίγα καιρὸ ὁ πατέρας τοῦ Τάσσου ἔφυγε γιὰ τὴ Βενετία, ἡ πού δὲν ἀρχίσε νὰ προσκαλεῖται καὶ τὸ γυῖο του. Στὴ Βενετία ὁ Βερνάρδος Τάσσο, ὅπου ἔλπε νὰ τυπώσῃ τὸ ποίημά του.

Εὐτυχῶς γι' αὐτὸν, ὁ δούξ τοῦ Οὐρμπίνου, ὁ ὁποῖος ἐκτενοῦσε τὸ χρεὼν τῆς καὶ τὸ τάλαντό του, ἔλαβε τυχαίως τὴν διέλευσιν τοῦ ἀπὸ τὸν κρῆτος του. Τὸν σταμάτησε λοιπὸν σὺν Πεζάρου καὶ τοῦ εἶπεν φιλοξενεῖσθαι σ' ἕνα ἐξοχικὸ σπίτι, χτισμένο ἐπάνω σ' ἕνα γειτονικὸν σπῆν πῶλη λόφου, ὅπου τὰ λειβάδια, τὰ δάση, τὰ νεκρὰ καὶ τὰ πανόραμα τῆς Ἀδριατικῆς οὐρανίσαν, ἔσαν δοκίμιον γιὰ νὰ ἐμπνεῖ τὸ γέροντα ποιητὴ, τὸν κορυφαῖον ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων τῆς ζωῆς.

Ἐγκαταστήθηκε ἐκεῖ εἰρηνικῶς καὶ, ἔχοντας τὴν συντροφίαν τῶν μορφῶν αὐλικῶν τοῦ δούκου τοῦ Οὐρμπίνου, ἀποσιώπησε σὺν δόξῳ καὶ τοῦ γυῖο του καὶ τὸν πατέρα του.

Εὐτυχῶς γι' αὐτὸν, ὁ δούξ τοῦ Οὐρμπίνου, ὁ ὁποῖος ἐκτενοῦσε τὸ χρεὼν τῆς καὶ τὸ τάλαντό του, ἔλαβε τυχαίως τὴν διέλευσιν τοῦ ἀπὸ τὸν κρῆτος του.

Τὸν σταμάτησε λοιπὸν σὺν Πεζάρου καὶ τοῦ εἶπεν φιλοξενεῖσθαι σ' ἕνα ἐξοχικὸ σπίτι, χτισμένο ἐπάνω σ' ἕνα γειτονικὸν σπῆν πῶλη λόφου, ὅπου τὰ λειβάδια, τὰ δάση, τὰ νεκρὰ καὶ τὰ πανόραμα τῆς Ἀδριατικῆς οὐρανίσαν, ἔσαν δοκίμιον γιὰ νὰ ἐμπνεῖ τὸ γέροντα ποιητὴ, τὸν κορυφαῖον ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων τῆς ζωῆς.

Ἐγκαταστήθηκε ἐκεῖ εἰρηνικῶς καὶ, ἔχοντας τὴν συντροφίαν τῶν μορφῶν αὐλικῶν τοῦ δούκου τοῦ Οὐρμπίνου, ἀποσιώπησε σὺν δόξῳ καὶ τοῦ γυῖο του καὶ τὸν πατέρα του.

Εὐτυχῶς γι' αὐτὸν, ὁ δούξ τοῦ Οὐρμπίνου, ὁ ὁποῖος ἐκτενοῦσε τὸ χρεὼν τῆς καὶ τὸ τάλαντό του, ἔλαβε τυχαίως τὴν διέλευσιν τοῦ ἀπὸ τὸν κρῆτος του.

ποίημάτος του. Ἐνῶ ὁ πατέρας ξεκουραζόταν γλυκὰ στὴν ἐξοχίαν, ὁ νεαρὸς Τορκουάτος ἐξακολουθοῦσε τὴς σπουδῆς του σὺν Μπέργκχαμ, φιλοξενούμενος ἀπὸ μιὰ βίβλιν του, ἡ ὁποία τὸν ἀγαποῦσε σὺν παιδί του. Τὸν ἀγαποῦσε μάλιστα τόσο, ὥστε ἀρνιόταν νὰ τὸν στείλῃ στὸν πατέρα του, ὁ ὁποῖος τὸν προσκαλοῦσε κοντὰ του.

Τέλος, ὁ Τορκουάτος ἔφυγε ἀπ' τὸ Μπέργκχαμ καὶ ἐναγύρισε κοντὰ σὺν γέροντα πατέρα του. Ἐκεῖ, μάλιστα τὸν εἶδε ὁ δούξ τοῦ Οὐρμπίνου, γοητευθὴς τόσο ἀπ' τὴ φυσιογνωμία του, τὸ χαρακτηριστὸ καὶ τὸ πρῶτον τὰ λυγρὰ του, ὥστε τὸν ἔκανε συντροφὸν τῶν σπουδῶν καὶ φίλο τοῦ γυῖο τοῦ Φραγκίσκου. Ἐνῶ περὶ τῆς διδασκαλίας, ὁ Καρδινάλιος, ὁ Κερκάρντο, ἐμφορῶν τὴν τῶν σπουδῶν καὶ φίλο τοῦ γυῖο τοῦ Φραγκίσκου. Ἐνῶ περὶ τῆς διδασκαλίας, ὁ Καρδινάλιος, ὁ Κερκάρντο, ἐμφορῶν τὴν τῶν σπουδῶν καὶ φίλο τοῦ γυῖο τοῦ Φραγκίσκου.

Ἐνῶ περὶ τῆς διδασκαλίας, ὁ Καρδινάλιος, ὁ Κερκάρντο, ἐμφορῶν τὴν τῶν σπουδῶν καὶ φίλο τοῦ γυῖο τοῦ Φραγκίσκου. Ἐνῶ περὶ τῆς διδασκαλίας, ὁ Καρδινάλιος, ὁ Κερκάρντο, ἐμφορῶν τὴν τῶν σπουδῶν καὶ φίλο τοῦ γυῖο τοῦ Φραγκίσκου.

Ἡ φήμη τὴν ὁποία δημιουργεῖται γύρω ἀπ' τὸ ὄνομα τοῦ Τορκουάτου ἡ ἐκδοσις τοῦ ποιήματός του, συνετέλεσε ὥστε νὰ τὸν προσκαλέσῃ τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Βολωνίας νὰ τιμηθῇ μὲ τὴν παρουσία του τὰ μαθήματά του.

Στὴ Βολωνία, ὁ Τορκουάτος συνέλαβε γιὰ πρῶτὴ φορά τὴν ἐμπνευσίαν γιὰ τὴν ἔργον τὸ ἀθάνατον ἔπος τοῦ ἡ «Απελευθερωθεῖσης Ἱερουσαλὴμ», τοῦ ὁποῖου τὰ πρῶτα σχέδια σφύζονται στὴ βιβλιοθήκῃ τοῦ Βατικανού, στὴ Ρώμη.

Ἀπὸ τὴ Βολωνία, ὁ Τάσσο πῆγε στὴ Μάντουα γιὰ νὰ συναντήσῃ τὸν πατέρα του, μὰ, ὅταν ἔφτασε στὴν Ἀδελφὴ τῆς Μάντουα, ὁ πατέρας του εἶχε φύγει κίελα γιὰ νὰ πᾶ στὴ Ρώμη.

Τότε μιὰ προστάτρια τοῦ Τάσσου, ἡ Κλαυδία Ρανζόνι, τὸν παρουσίασε στὴν Ἀδελφὴ τῆς Φερράρας, ὅπου εἶναι δεκτὸς μὲ τὸν τίτλον τοῦ ἱππότη καὶ ἐπιστομῶν ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς τοῦ καρδινάλιου τῆς «Ραττι», ὁ ὁποῖος ἦταν ἀδελφὸς τοῦ ποιητοῦ πού ἦγε μόνον στὴ Φερράρα.

Οἱ πρῶτες τῶν ἡμερικῶν οἰκῶν τῆς Φερράρας, ἕως ἀπὸ τοὺς πρὶν ἰσχυροῦς τῆς Ἱταλίας, ἦσαν οἱ δευτέρου Μεδίκου τῆς πύργου τῶν Ἀπεννίνων Ἱταλίας. Τὰ ἔπλα, ἡ τέχνη, τὰ γράμματα, τὰ μεγάλα τῶν ἀξιώματα τῶν Ἀδελφῶν τῶν Πάπας, τὰ πλοῦτη τῶν εἶναι τὴν Ἀδελφὴν τῶν πρὶν λαμπρὰ τῆς Ἱταλίας.

Ὅσοις ἡ ἡλικία τοῦ πατέρα καὶ τοῦ γυῖο καθυπόχεσε, ὅταν σὲ λίγα

ἔμαθον ὅτι οἱ Τορκοὶ εἶχαν σθεναρῶς τὴν σπάνια ὠροφία τῆς Κορνήλιας καὶ τὴν εἶχαν ἐπιστρέψει σὺν σύζυγόν της ἀπὸ μικρῶν σχετικῶς λίτρων.

Ἡ ἐκδοσις τοῦ ποιήματος «Ἀμαθὺς» δὲν ἐδελτίωσε καθόλου τὴν τύχην τῶν δύο ἐξοριστῶν. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ δούκα τοῦ Οὐρμπίνου, ὁ ὁποῖος ἐξακολουθοῦσε νὰ περιβάλλῃ τὸν ποιητὴ μὲ τὴς εὐεργεσίας του καὶ μὲ τὴν εὐνοίαν του, ὁ Βερνάρδος Τάσσο δὲν ἔλαβε ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἡγεμόνας τῆς Γαλιλίας καὶ τῆς Ἱταλίας, στοὺς ὁποῖους εἶχε στείλει τὸ ποίημά του, παρὰ τὸ πᾶνους καὶ ἔχρηστος.

Ἀποσβεσθεῖς τότε στὴ Μάντουα καὶ συγγενεῖς ἔστειλε τὸν Τορκουάτο στὴν Πάδουα γιὰ νὰ σπουδᾷ... νομικὰ. Μὰ ἡ νομικὴ ἐπιστήμη δὲν ἦταν καθόλου ἐνδιαστή σὺν νέῳ αὐτοῦ τοῦ ὁποῖου ἡ μόνη ἀσχολία ἦταν ὡς τότε ἡ ποίησις. Παραμελῶντας λοιπὸν τὴν ἐπιστήμην του, ἔγραψε σὲ μερικὸς μῆνες, τὸ πρῶτον τοῦ ποιήματος «Ρινάλλο» τὸ ὁποῖο ἀνέφερον στὸν προστάτην του καρδινάλιον τῆς «Βιτορίας» καὶ στὸν πατέρα του.

Ὁ πατέρας του λυπήθηκε στὴν ἀρχὴν, μαθαίνοντας ὅτι ὁ γυῖός του παραμελοῦσε τὴς σπουδῆς του, μὰ ὅταν διάβασε τὸ «Ρινάλλο» ἐννοίωσε ἀφάνταστη περὶ τῆς γιὰ τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ ποιήματος ἐνὸς παιδίου δεκαεπτά χρόνων, ὅπως τὸ χαρακτηριστὸν ὁ ἴδιος.

Ἐπέστρεψε μάλιστα σὺν γυῖο του νὰ τὸ τυπώσῃ, ἐπιτρέποντάς του συγγενεῖς νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ νομικὰ καὶ ν' ἀπερωθῇ ἐντελῶς σὺν σπουδῇ τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς φιλολογίας.

Ἡ φήμη τὴν ὁποία δημιουργεῖται γύρω ἀπ' τὸ ὄνομα τοῦ Τορκουάτου ἡ ἐκδοσις τοῦ ποιήματός του, συνετέλεσε ὥστε νὰ τὸν προσκαλέσῃ τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Βολωνίας νὰ τιμηθῇ μὲ τὴν παρουσία του τὰ μαθήματά του.

Στὴ Βολωνία, ὁ Τορκουάτος συνέλαβε γιὰ πρῶτὴ φορά τὴν ἐμπνευσίαν γιὰ τὴν ἔργον τὸ ἀθάνατον ἔπος τοῦ ἡ «Απελευθερωθεῖσης Ἱερουσαλὴμ», τοῦ ὁποῖου τὰ πρῶτα σχέδια σφύζονται στὴ βιβλιοθήκῃ τοῦ Βατικανού, στὴ Ρώμη.

Ἀπὸ τὴ Βολωνία, ὁ Τάσσο πῆγε στὴ Μάντουα γιὰ νὰ συναντήσῃ τὸν πατέρα του, μὰ, ὅταν ἔφτασε στὴν Ἀδελφὴ τῆς Μάντουα, ὁ πατέρας του εἶχε φύγει κίελα γιὰ νὰ πᾶ στὴ Ρώμη.

Τότε μιὰ προστάτρια τοῦ Τάσσου, ἡ Κλαυδία Ρανζόνι, τὸν παρουσίασε στὴν Ἀδελφὴ τῆς Φερράρας, ὅπου εἶναι δεκτὸς μὲ τὸν τίτλον τοῦ ἱππότη καὶ ἐπιστομῶν ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς τοῦ καρδινάλιου τῆς «Ραττι», ὁ ὁποῖος ἦταν ἀδελφὸς τοῦ ποιητοῦ πού ἦγε μόνον στὴ Φερράρα.

Οἱ πρῶτες τῶν ἡμερικῶν οἰκῶν τῆς Φερράρας, ἕως ἀπὸ τοὺς πρὶν ἰσχυροῦς τῆς Ἱταλίας, ἦσαν οἱ δευτέρου Μεδίκου τῆς πύργου τῶν Ἀπεννίνων Ἱταλίας. Τὰ ἔπλα, ἡ τέχνη, τὰ γράμματα, τὰ μεγάλα τῶν ἀξιώματα τῶν Ἀδελφῶν τῶν Πάπας, τὰ πλοῦτη τῶν εἶναι τὴν Ἀδελφὴν τῶν πρὶν λαμπρὰ τῆς Ἱταλίας.

Ὅσοις ἡ ἡλικία τοῦ πατέρα καὶ τοῦ γυῖο καθυπόχεσε, ὅταν σὲ λίγα

ΜΙΑ ΑΘΑΝΑΤΗ ΠΡΟΪΔΑ ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΜΙΝΙΟΝ

Πῶς ὁ Γκαίτε ἔγραψε ἕνα αἰώνιο ἔργον. Ποῖος εἶνε ὁ πραγματικὸς Γουλιέλμος Μάιστερ. Ἡ συνάντησις τοῦ Γκαίτε καὶ τῆς Μινιὸν σ' ἕνα γερμανικὸ πανδοχεῖο. Πῶς ὁ μεγάλος ποιητὴς τὴν ἐξαγόρασε ἀπ' τοὺς Ἀτσιγγάνους. Ὁ βασανισμένος μικρὸς ἄγγελος. Ἡ μυστικὴ ἀγάπη τῆς Μινιὸν πρὸς τὸν Γκαίτε. Ὁ θάνατός της, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

«Σέρεις τὴ χώρα ἀγάπη μου πού ἡ λεμονιὴς ἀνθίζει...»

Ποῖος δὲν ἔξερε τὸ τραγοῦδι αὐτοῦ τοῦ Γκαίτε, τὸ τραγοῦδι τῆς Μινιὸν πού ἀρχίζει μὲ τὸν παραπάνω στίχον; Αἱ τοὶ δὲ εἶναι αὐτοὶ πού τὸν ἀγνοοῦν, καὶ ὅσοι δὲν ἔχουν καθόλου τὴν ἱστορία τῆς Μινιὸν, δὲ ἔχουν ἀσφαλῶς τοὺς στίχους αὐτοὺς, πού ἔχουν μεταφρασθεῖ σὲ ὅλες τὴς γλώσσες τοῦ κόσμου.

Ἡ Μινιὸν, τὴν ὁποία περιγράφει μὲ τόσο ποιητικὴν τρυφερότητα ὁ Γκαίτε στὰ «Νεανικά Χρόνια τοῦ Γουλιέλμου Μάιστερ» καὶ ἀπὸ τὴν ὁποία ὁ Γάλλος μυθιστοριογράφος Μισέλ Μομφὺ ἐμψνεύθηκε τὸ ὁμώνυμον ἀριστοτεχνικὸν μυθιστόρημά του πού δημοσιεύει ἡ «Οὐγκέν», δὲν ἦταν ἀδόξωτος φανταστικὸς. Ἐξ ἄλλου, ὁλόκληρον τὸ ἔργον αὐτοῦ τοῦ Γκαίτε δὲν εἶνε παρὰ ἡ βιογραφία τῆς νεότητος τοῦ μεγάλου ποιητοῦ, γοητευμένη ἀπ' τὸν ἴδιον, τὸ δὲ ὄνομα τοῦ ἥρωος Γουλιέλμου Μάιστερ εἶναι ψευδώνυμον τοῦ ἴδιου τοῦ συγγραφέως.

Ὅταν ὁ Γκαίτε ἦταν ἀκόμα νέος, εἶχε ἕνα ἀτυχὲς εἰδύλλιον μὲ κάποια ἡθοῦσα. Γιὰ νὰ ξεκάσῃ λοιπὸν τὴν ἀπιστίαν καὶ γιὰ νὰ κανονίσῃ συγγενεῖς μερικές οικογενειακές του ὑποθέσεις, ἀρξάτο νὰ ταξιδεύῃ σὺν διάφοροις πόλεις καὶ χωρίαι τῆς Γερμανίας.

Μιὰ μέρα, σὺν πανδοχεῖο μὲς μικρῆς πόλεως, ὅπου εἶχε καταλύσει γιὰ μερικές ἡμέρας, συνάντησε ἔξωθεν ἕνα κοριτσάκι τόσο παρὰξενον ντυμένο — μὲ μιὰ βέστα μεταξωτὴ, μὲ μανίκια πλατεῖα καὶ μ' ἕνα μαγιὸ στενόν, τὸ ὁποῖο ἀνεδείκνυνε τὸ λεπτό ἀλλὰ χαριτωμένο σῶμα του — ὥστε ὁ Γκαίτε δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ στὴν ἀρχὴν, ἀντὶ τὸ παρὰξενον ἐκεῖνο πλάσμα ἦταν ἀγόρι ἢ κορίτσι.

Τὸ φίλον τῆς τῆς πρὸς ἡμᾶς τὰ χροῖα καὶ σγουρὰ μαλλία της, πού πλάσιοναν γοιτυτικὰ τὸ ἐκφραστικὸν τῆς πρόσωπον.

Ὁ Γκαίτε, στὸν ὅποιον ἡ ὥραία αὐτὴ μικροῦλα ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση, τὴν εἶπεν ποῖα ἦταν καὶ ἀπὸ πού ἐρχόταν. Μὰ ἐκείνη ἔφυγε ἀμέσως φοβισμένη.

Ἡ Μινιὸν — γιὰ αὐτὴ ἦταν — ἀνῆκε σ' ἕνα θιασὸν Ἀτσιγγάνων ἀγορῶν καὶ χορευτῶν. Δὲν ἤξερε ποιοὶ ἦσαν οἱ γονεῖς της, οὔτε ποῖα ἦταν ἡ πατρίδα της. Φαινόταν ὡς δώδεκα-δεκατριῶν χρόνων, ἀν καὶ τὰ μέλη τῆς σφαιρῆς της, μολοντὸν ἔξαιρετικὰ καλοκατασκευασμένα, εἴδειχναν πὺς εἶχε σταυρωθεῖ πρόωρα ἡ ἀνάπτυξίς της, ἀπὸ τὰ διάφορα ἐπίπονα γυμνάσματα, τὰ ὁποῖα τῆς ἐπέβαλλον οἱ Ἀτσιγγάνοι.

Ἐίχε χαρακτηριστικὰ ὑπόχρωμα, μέτωπον σχετικὸν πού φανερώσε πὺς εἶχε ὑποφέρει πολὺ, καὶ χεῖρ ἱερὰ, ἐκφραστικὰ καὶ χαριτωμένα.

Ἡ προφορά τῶν φανέρωνε πὺς δὲν ἦταν Γερμανίδα, ἀλλὰ ἑλληνίς, μάλιστα Ἱταλίδα ἢ Ἰσπανίδα.

Ὁ Γκαίτε γρήγορα κατάλαβε διὰ τὴν Μινιὸν καταγόταν ἀπὸ εὐγενῆ οἰκογένειαν καὶ ὅτι πούλιν μικρὴ τὴν εἶχαν κλέψῃ οἱ Ἀτσιγγάνοι, οἱ ὁποῖοι τὴν βασάνισαν καὶ τὴν χτυποῦσαν.

Μιὰ μέρα μάλιστα, ὁ μεγάλος ποιητὴς ἔκουσε τὴ Μινιὸν νὰ τραγοῦδῃ ἕνα τραγοῦδι νοσταλγικόν, παίζοντας συγχρόνως τὴν καθάρα της. Τὸ τραγοῦδι αὐτὸ ἦταν ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὴν παιδικὴν τῆς ἀναμνήσεις, ἀνέφερε δὲ μιὰ χώρα γεμάτη ἀνθισμένους λεμονιῶν, ἡλιόλουστη, μὲ ἀνέμελον γαλάσιο ὁρῶν, ἀναπαύει, κάτω ἀπὸ τοὺς θύλους τοῦ θανάτου καθόταν ἡ Μινιὸν ὅταν ἦταν πολὺ μικρὴ καὶ μιὰ σάλα μαρμαρένια, γεμάτη ἀγάματα...

Ποῖος σὺν τὸ ἔμαθε αὐτὸ τὸ τραγοῦδι; ῥήθηκε ὁ Γκαίτε τὴν μικροῦλα.

Κανεὶς δὲν μὲν τὸ ἔμαθε, ἀπάντησε ἐκείνη. Ἐγὼ μόνον μου τὸ συνέθεσα, καθὼς ξαναβιώνουν τὰ πρῶτα μου παιδικὰ χρόνια...

Ὁ Γκαίτε τὴν ἐπείθε τότε νὰ βίωσιν τὴν μνήμην της γιὰ νὰ θυμῇ καὶ ἄλλες λεπτομέρειες ἀπ' τὴν παιδικὴν τῆς ἡλικίαν, μὲ τὴν ἐλπίδα μὴπως κατορθώσῃ νὰ ξαναβῇ τοὺς γονεῖς της, μὰ ἡ Μινιὸν δὲν μπόρεσε νὰ θυμῇ τίποτε περισσότερο.

Μιὰ μέρα ὁ Γκαίτε εἶδε τὸν ἀρχηγὸν τοῦ θιάσου νὰ δέχῃ ἀλήθεια τὴν Μινιὸν καὶ γιὰ νὰ τὴν σώσῃ ἀπὸ τὰ χεῖρα του, τὴν ἀγόρασε, προσφέροντάς του ἄφθονα χρήματα.

ΤΑ ΝΕΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

1) Καπέλλο από φέτο, γαυρισμένο με κορδέλλα σιρέ. 2) Μπερέ από φέτο καφέ. Το μπερέ είναι κομμένο εμπρός σε μύτες.

H. A. M. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

—Καθώς μας πληροφορούν οι μεγαλύτεροι Παρισινοί Οίκοι Μόδας, στα τελευταία είδικα τους περιοδικά, έφ'ετος θα επικρατήσει, τόσο στα φορέματα, όσο και στα επανωφόρια, το σχέδιο «πρεσέες» που τόσο άρτια αναδεικνύει τις γραμμές του σώματος.

—Τό κορσάκι στα φορέματα αυτά θα είναι εφαρμοστό. Επίσης εφαρμοστή θα είναι και η φούστα, μέχρι των γοφών και κάτω απ' αυτές. Η τάγια πάλι θα είναι ύψηλη, χωρίς ζώνη, σχεδιασμένη μόνο από το κόψιμο του φορέματος.

—Στο κάτω μέρος, ή φούστα δεν θα φαρδύνει πολύ κι' έτσι δεν θα λιγοστεύει πολύ η έντοπωση της ίσιας γραμμής.

—Δεν αποκλείονται όμως και ή ζώνες στα φορέματα. Έφ'ετος άλλωστε, θα ιδούμε συχνά και θραυνά άκμα φορέματα, από ύφασμα λεπτό, με ζώνη μαύρη ή χρωματιστή, δερμάτινη.

—Αρκετά φορέματα θα έχουν και πλατείες βελούδινες ζώνες.

—Τά επανωφόρια θα έχουν ντουμπλό, δηλαδή φόδρα, άσπρη με τά φορέματα.

—Θά ιδούμε έφ'ετος πολλά επανωφόρια σκούρα μαζί με άνοιχτά χρώμα φορέματα. Θά είναι όμως «άν-δγκ» και τά όμοιόχρωμα φορέματα και επανωφόρια.

—Έφ'ετος, θά ιδούμε πρό πάντων συνδυασμούς σκούρων και ζωηρών χρωμάτων. Θά ιδούμε μαύρο και κόκκινο, καφέ και πράσινο, βιολετί και γκριζό, ή μπλε, ροζ ή και ταχικό, τέτ-ντέ-νέγκο και πράσινο άνοιχτό.

—Τά μικρά και μεγάλα βελούδινα καπέλλα, θά είναι πολύ της μόδας, έφ'ετος. Από τώρα κιόλας στο Παρίσι και στις λουτροπόλεις, ή κομψές κυρίες φορούν μπερέ, τοκέ, και καπελί-νες από βελούδο.

—Θά είναι πρό πάντων «άν-δγκ» τά καπέλλα από μαύρο και θυσανί βελούδο.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

—Όσο για ύφασματα, για φορέματα «πουρ-τουτ-άλλέ» θά χρησιμοποιήσουμε για τ' άπογευματινά μας φορέματα τά πλεχτά ύφασματα, τριχωτά και τ' έφ'ετος, για τά επανωφόρια τ' ντρα και τ' κρεπονέ.

—Για λουσάτες τουαλέτες θά προτιμήσουμε τ' σατέν και τ' κρεπ-ντέ-σιν, αλλά και για λουσάτα φορέματα, θά χρησιμοποιήσουμε συχνά έφ'ετος και τά λαινάζ, δηλαδή τά μάλλινα ύφασματα.

—Κι' έπως τ' καλοκαίρι, φορέσαμε και τ' θρόνυ φορέματα από ύφασμα θαμδακρό και λινό, έτσι και τόν χειμώνα θά φορέσουμε και φορέματα θαυδνά από λεπτό μάλλινο ύφασμα. Είναι κι' αυτό μια από τις κυριότερες νουβιτέ της χειμωνιάτικης σαιζόν.

—Τά μάλλινα ύφασματα, τά προωρισμένα για θαυδνές τουαλέτες, θά είναι πολύ λεπτά και μαλακά.

—Η κυρίες της άγγλικής άριστοκρατίας μάλιστα εμφανίζονται από

και, δηλαδή τά ίσια, τά όποια έφ'ετος θά φαρδύνουν κάτω και θά σφίγγονται μ' ένα εφαρμοστό πουανιέ γύρω στόν καρπό.

—Τά μανίκια αυτά θά είναι κάποτε δίχρωμα, δηλαδή τ' ίσιο μέρος θά είναι από τά ύφασματα τού φορέματος και τ' πλατύ από άλλο ύφασμα έγκρου-στέ.

—Έκτος από τ' βιολετί και πράσινα ταγιέρ, θά φορεθούν έφ'ετος, τά κόκκινα και τ' θυσανίνα.

—Θά φορέσουμε και ρόμπ-μαντώ, από λαινάζ σινέ, με άπλά σχέδια, σταυρωτές και κλειστές με έξη κουμπιά.

—Πολλά από τά έφ'ετεινά επανωφόρια θά θυμίζουν τούς μανδύες τών άξιωματικών με τά μεγάλα ρεδέρ και τις σειρές τών κουμπιών, και την εφαρμοστή τάγια.

—Τά μανδύα θά είναι κι' έφ'ετος της μόδας.

—Στις άρχες μάλιστα της σαιζόν, θά κρατήσουμε, άν θέλουμε, χρωματιστά μικρά μανδύα, σκεπασμένα όλόκληρα με λουλούδια, μικρά-μικρά...

—Βελούδινα ζυ-θη, πρό πάντων κόκκινα τριαντάφυλλα, θά γαρνιρουν τούς γινακδες τών σκούρων μας επανωφοριών.

—Έφ'ετος θά ιδούμε και πολλές έσάρπες από βελούδο, ή όποιες θά συνδυάζουν τις θαυδνές με τά πάντων τουαλέτες.

—Κατωμένες από χρωματιστά βελούδο καθώς θά είναι ή έσάρπη αυ-τές, θά περιβάλλουν τούς ώμους και τ' στήθος, θά μοιζούν με μεγάλες πετα-λούδες.

—Τό σχέδιό τους θά είναι έντε λ' ός νέο, θά υπενθυμίζει κάπως την πελερι-να και τ' άντικαθι-στούν τά σάλια που τά φορέσαμε επί αρκετά χρόνια.

—Τό θράδυ θά φορέσουμε και κοντά επανωφόρια, και πρό πάντων μπουλερ από βελούδο, εφαρμοστά, με μανίκια πολύ φουσκωτά, με στενό πουανιέ κάτω.

—Θά φορέσουμε και κοντά επανωφόρια, με μπάσκες, και με μανίκια ί-σια, με άνισα βολάν κάτω.

—Άς πούμε σήμερα και μερικά για την άνδρική μόδα.

—Οί κύριοι θά φορέσουν αυτόν τόν χειμώνα επανωφόρια κοντά. Πάντως όμως ένα επανωφόρι πρέπει νά φτάνη ές έξη εκατοστόμετρα κάτω από τά γόνατα. Η τάγια τους δε θά είναι έλαφρά εφαρμοστή.

—Τό επανωφόρι θά διασκευώνεται με έξη κουμπιά, εκ τών όποιων τά τέσσερα τελευταία θά είναι πάντα κουμωμένα.

—Τά ρεδέρ θά είναι μεγάλα και με-τερά και ή άκρη τους θά φτάνη σχεδόν στους ώμους.

—Πολλά επανωφόρια άνδρική, κα-θυσεινών ή και θαυδνά, θά έχουν βελούδινο γιακά. Η πλάτη τους θά είναι έντελώς ίσια και θά λήγη σε μια μακρὰ σχισμή.

—Όσον άφορά τ' ύφασμα, ή έλκο-γή του είναι ζήτημα άτομικού γού-στου και οικονομικής καταστάσεως.

—Πάντως, για τ' άπόγευμα θά προτιμηθούν τά επανωφόρια από ύφασμα σκούρο, μπλε-μαρέν, ή μαύρο.

—Τά επανωφόρια-σπόρ, θά είναι από ύφασμα άνοιχτόχρωμο, μπλε, γκρι-ζο, ή άν θέλετε και καφέ.

—Τά επανωφόρια-σπόρ, θά είναι πάντα πη πλατεία. Θά έχουν φαρδύ γιακά και τσέπες πλατείες και ίσιες.

—Σε γόμους και σ' επίστρες τε-λετές, οι κύριοι θά φορέσουν φάκο ή ζακέτα.

—Η ζακέτα είναι πολύ «άν-δγκ», τελευταία. Πάντως, πρέπει νά είναι πολύ καλοκομμένη, με μακρὰ παν-κι κάπως φαρδιά εμπρός.

—Μαύρη ζακέτα, παντελόνι γκρι-ζο και γκαέτες από ντρα γκριζό, είναι ένα κοστούμι πολύ σίχ, κατάλληλο και για γκαμπρούς!

—Κάποτε ή ζιλέθ θά είναι μαύρος έπως ή ζακέτα, άλλοτε πάλι θά είναι από ύφασμα φανταζι.

—Ο γιακάς θά είναι με γωνίες τε-τακισμένες, και τ' πουκάμισο άσπρο, με άρτια μικρά σχέδια.

—Η γραβάτα θά είναι ένα είδος πλαστρόν, ντραπέ με τέχνη και θά κοδέη σχεδόν όλο τ' πουκάμισο.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΟ ΑΝΑΤΟΛΗΝ

Ο ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΣ ΙΣΙΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

Ο μεγάλειτερος ίσιος δρόμος είναι άσφαλώς εκείνος που ένώνει δυο πό-λεις της Ίαπωνίας, την Νικαυά και την Νιγλόν. Ο δρόμος αυτός είναι έντελώς ίσιος, τόσο ίσιος, που από τ' ένα άκρο του μπορεί κανείς νά ιδή τ' άλλο, μολονότι τ' μήκος του άνέρ-χεται σε 80 χιλιόμετρα. Είναι μάλι-στα και άσφαλτοστρωμένος κι' έχει πλάτος 8 μέτρων. Έκείνο όμως που τον κάνει όρασιότατο είναι ή συνεχής δεικτροστοιχία, που τόν στολίζει κι' απ' τις δυο μεριές, καθ' όλο τ' μή-κος του, με πυκνόφυλλα και άειθα-λή δέντρα, παρόμοια με τά δικά μας τ' κυπαρίσσια.

Η ΠΡΩΤΗ ΦΡΟΝΤΙΔΑ
ΚΑΘΕ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΣ ΕΙΝΕ ΝΑ ΕΧΗ ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΠΟΥ
ΤΗΣ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ ΣΤΗΝ ΚΟΥΖΙΝΑ ΤΗΣ
Με τιμάς ΩΡΙΣΜΕΝΑΣ—ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΥΣ θά τ' εύρουν αι
αναγνώστριά μας εις τὸ
ΣΙΔΗΡΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΑΘ. Ι. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ

ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 39

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΤΜΗΜΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΜΕ ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΣΙΔΗΡΙΚΩΝ

ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΡΓΑΛΕΙΑ

Έπιπλοποιών, Σιδηρουργών και διαφόρων άλλων τεχνιτών καθώς και Γεωργικά.

Σας συνιστώμεν νά επισκεφθήτε τὸ Κατάστημα καὶ θά μᾶς εὐγνώμονεῖτε.

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

	Εσωτερ.	Εξωτερ.
ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ	Αρχ. 60	Αρχ. 80
ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ	30	60
ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ	15	20
ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ (2 τόμοι)		
ΠΑΝΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ	20	30
ΣΦΙΓΕ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ	20	30
Η ΣΟΝΙΑ	15	20
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ	15	20
Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ	15	20
Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ	15	20
Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ	15	20
ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ	5	1

*Απαντα τ' άνωτέρω έκλεκτά βιβλία εύρίσκονται και πωλούνται εις τὰ Γραφεία του "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ".

Θδός Λέκκα 7.

ΣΑΣ ΣΥΝΙΣΤΩ

Νά ωένετε κάθε ωρωϊ σέ μισό
ωοτῆρι κρύο νερό ένα κουταλάκι

ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

Τότε θα εισθε απρόσβλητοι από τας μολυσματι-
κάς νόσους των εντέρων και θα διατηρησθε πάντα
έν ακμή και υγεία

ΘΑ ΠΑΥΣΟΥΝ αι κεφαλαλγίαι, αι
όξυρεγμίαι, η δυσπεψία και τὸ συνεχές
φούσκωμα, αι κακοδιαθεσίαι και αι
ζαλάδες, αι νευρικαί ταραχαί και η
καθ' ἑξιν δυσκοιλιότης. κυριωτέρα
αίτια όλων τών ασθενειών

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΑΓ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΘΕΟΔΩΡΟΣ Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ
ΕΥΡΥΠΙΑΔΟΥ 6 - ΑΘΗΝΑΙ

